

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CIX П'ЯТНИЦЯ, 29 БЕРЕЗНЯ 2002 РОКУ ЧИСЛО 13 VOL. CIX FRIDAY, MARCH 29, 2002 No. 13

Резолюція Конґресу США щодо України викликала гарячі відгуки

ПАРСИПАНІ, Н. ДЖ. – 20 і 21 березня Палата представників і Сенат США прийняли резолюцію щодо українських виборів під назвою „Заклик до уряду України забезпечити демократичний, прозорий і справедливий виборчий процес". Головним спонзором резолюції в Палаті представників була Луїз Слотер, а співспонзорами – Джозеф Гавел і Крістофер Смит. Головним спонзором в Сенаті був Бен Найтгорс Кембел. Палата представників прийняла цю резолюцію 20 березня з 408 голосами „за", і одним – проти, а Сенат наступного дня – одноголосно.

Цей документ покликаний продемонструвати урядові України, що Конґрес США уважно стежить за розвитком парляментського процесу в Україні, а не тільки за результатами самих виборів 31 березня. Зокрема резолюція закликає уряд України повною мірою дотримуватися підписаного Президентом України „Закону про вибори". В резолюції підкреслено застереження Конґресу США щодо можливих порушень, серед яких названо п'ять найголовніших:

- використання службового становища з метою підтримки конкретних політичних сил;

- тиск влади на опозицію та незалежні ЗМІ;

- поширення безкоштовної матеріяльної допомоги та послуг, щоб вплинути на виборців;

- примушення вступити в політичну партію і робити внески у виборчу кампанію;

- поширення анонімної і компромітуючої інформації про політичних опонентів.

Американські законодавці, прийнявши резолюцію, у багатьох своїх виступах підкреслювали, наскільки важливим партнером США є Україна, і саме тому належить активно підтримувати процеси утвердження в ній демократії.

Реакції в Україні і в українській громаді США на резолюцію Конґресу були різні, аж до протилежних. Ще в лютому Президент України Леонід Кучма, під час візити колишнього Державного секретаря Медилен Олбрайт до Києва,

(Закінчення на стор. 5)

Реакція на рішення міської ради Івано-Франківська про статус ветеранів Дивізії „Галичина"

У зв'язку з рішенням Івано-Франківської міської ради 18 березня про визнання 24-ох ветеранів Української дивізії „Галичина" учасниками бойових дій за свободу й незалежність України, з наданням відповідних пільг та допомоги („Свобода", ч. 12), це місто опинилося в центрі уваги міжнародних засобів масової інформації. Івано-Франківськ, мабуть, уперше за його історію, було згадано на шпальтах британських газет „Таймс", „Гардіан", а також у пресі інших країн. Рішення обговорювали на телеканалах та радіостанціях в Україні. Воно викликало також ряд протестів. Найцікавішою є реакція в Росії.

Міністерство закордонних справ Росії 21 березня заявило, що реабілітація воїнів Української Повстанської Армії „неґативно позначиться" на російсько-українських взаєминах. (Кого саме мала на увазі Москва у даному випадку невідомо, бо рішення стосувалося ветеранів дивізії „Галичина"). У поширеному повідомленні Міністерство закордонних справ Росії назвало „тривожною" інформацію про пляни „українських націоналістичних сил добитися реабілітації підсобників гітлерівців" і висловило жаль, що українські офіційні особи не дають, як говориться у повідомленні, належної відсічі провокаційним діям націоналістичних угруповань.

В тому числі 22 березня Державна Дума Росії прийняла заяву „У зв'язку з діями в Україні щодо колишніх військовослужбовців дивізії СС „Галичина", внесену членами Комітету в справах СНД. У заяві зокрема говориться, що Державна Дума вважає за необхідне звернути увагу на спроби „націоналістичних елементів, використовуючи кампанію виборів до Верховної Ради України, реабілітувати тих, хто стояв на стороні кривавого фашизму і завдати удар по багатові-

(Закінчення на стор. 3)

Світове українство після III Форуму

Р. Л. Хомяк

КИЇВ. – 18-20 березня, в Будинку Учителя (колишньому приміщенні Центральної Ради), відбулися чергові річні збори Української Всесвітньої Координаційної Ради. В залі були присутні представники з Карелії і Казахстану, з Канади і з сусідніх Словаччини й Кубані, з Америки. Були й представники України. Це були перші збори міжнародного керівництва цієї всесвітньої організації після Третього форуму українців, який відбувся у минулому році в Києві, в рамках святкувань десятої річниці Незалежности України.

Коли була створена Українська Всесвітня Координаційна Рада, її примістили при відомій ще з совєтських часів адресі – вул. Золотоворітській 6, там, де тоді знаходилося Товариство „Україна" (що втішалося немалим державним спонзорством), і яке у самостійній Україні перетворилось на Товариство „Україна-Світ" (з меншим, ніж за совєтських часів, бюджетом). Отже, секретаріат Товариства „Україна-Світ" обслуговував УВКР. І тут і там головував Іван Драч; і тут і там секретаріят очолював Олександр Шокало. Секретаріят – цей контрольний центр всесвітнього українства – знаходився в кімнаті на 9 квадратних метрів, себто менш-більш величини малої американської спальні площею 8 на 12 футів.

У 2000 році І. Драч став державним чиновником, а головство в УВКР (недержавної організації) перебрав Михайло Горинь.

Після Третього форуму українців на Золотоворітській 6 почалось відчуватись – як стверджує новий голова секретаріяту Павло Клименко, „упереджене ставлення працівників Товариства Україна-Світ до УВКР". Зрештою, на початку лютого 2002 року господарі будинку виселили секретаріят УВКР. Тоді Микола Плавюк, колишній президент Української Народної Республіки в екзилі і голова Проводу Українських Націоналістів (мельниківців), надав секретаріятові УВКР тимчасове приміщення у своїй штаб-квартирі на Печерську, при вулиці Січневого Повстання 6 (ця вулиця має бути переіменована на вулицю Івана Мазепи, але покищо усі вуличні написи далі прославляють подвиг більшовиків 1918 року).

Саме там секретаріят УВКР завершив підготування до річних зборів і почав робити заходи, щоб дістати окреме приміщення в Києві для свого штабу.

У своєму виступі на цьогорічних зборах УВКР Михайло Горинь не захотів з'ясовувати стосунків між Товариством „Україна-Світ" і УВКР останніх місяців, а натомість наголошував на позитивних аспектах всесвітньої ради українства: поїздки до діяспорних поселень, до проблематичних частин України, видання нового друкованого органу – „Вісника УВКР". А новий голова секретаріяту, Павло Клименко, який 20 років працював на нафто-газовій території Сибіру в Тюмені, роздав 11-сторінковий плян праці УВКР на 2002 рік, разом з кошторисом його виконання. Плян передбачає штат з 25 осіб у секретаріяті.

Бюджет УВКР передбачає внески від організацій, які входять до неї, при чому вони дуже „проґресивні": по 20 американських долярів

Михайло Горинь. Фото: архів „Свободи".

від українських організацій в Білорусі або Азербайджані, або в Саратовській області Росії; по 500 дол. – від Союзу Українців Британії; по дві з половиною тисяч „зелених" – від Конґресу Українців Канади, наших УККА й УАКРади; чотири з половиною тисяч – від Світового Конґресу Українців. Причому, як повідомляла „Свобода" 15 березня, УАКРада створила ще й окремий фонд на підтримання праці УВКР: із своєї каси внесла початковий вклад на суму півтори тисячі долярів і закли-

(Закінчення на стор. 5)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Київські урядовці агітують

ЛУГАНСЬК. – На кінцевій прямій виборчого маратону Луганщина стала центром уваги високих урядовців, які на зустрічах з виборцями відкрито агітують за виборчий бльок „За єдину Україну“. За останні два тижні Луганщину з агітаційними поїздками відвідали і прем'єр-міністер України Анатолій Кінах, і віце-прем'єр Анатолій Семиноженко, і міністер транспорту Валерій Пустовойтенко, і колишній міністер економіки Сергій Тігіпко. Місцеві політики вважають, що така увага високих урядовців до Луганщини не випадкова – саме від промислового Донбасу з його численним електоратом перш за все залежить доля виборів в Україні. На минулих парляментських виборах 1998 року 45 відсотків виборців Луганщини проголосували за комуністів, а на президентських виборах 1999 року провідник комуністів Петро Симоненко отримав майже 54 відсотки голосів луганчан. На сьогодні в області створено максимальне сприяння виборчому бльоку „За єдину Україну“. В агітації за цей бльок масовими порушеннями є використання адміністраційного ресурсу та виключне право на висвітлення в електронних ЗМІ. Такого висновку за підсумками контролювання виборчих перегонів на Луганщині дійшли обласні організації захисту конституційних прав і свобод громадян.

Представники „БЮТ“ пікетували посольство Росії

КИЇВ. – Представники опозиційного виборчого блоку Юлії Тимошенко провели 26 березня акцію протесту посольства Росії в Україні, вимагаючи припинити, як вони заявляли, втручання Росії у внутрішні справи України в ході виборчої кампанії. Учасник цієї акції Михайло Чечило, один з провідників Української республіканської партії, так схарактеризував мету акції протесту: „Мета – привернути увагу громадськости проти втручання Росії у внутрішні справи України, показати народові, що є й інші сили в Україні, які не згодні із офіційною позицією нашого МЗС, яке 25 березня розказувало, як американці пробують втручатися, хоча американський Конгрес не втручається, вони прийняли резолюцію, не більше того. А росіяни заявили, що підтримують комуністів, об'єднаних соціял-демократів і бльок „За Єдину Україну“, і хотіли б їх бачити в парляменті“.

Заяви російських політиків – це втручання у внутрішні справи України

САНКТ-ПЕТЕРБУРҐ. – Голова Верховної Ради України І.Плющ вважає, що такі російські політики, як Дмитро Рогозін та Віктор Черномирдін, мають розуміти, що їхні заяви про українські вибори можуть стати приводом для тлумачення їх як втручання у внутрішні справи України. Про це І. Плющ сказав в інтерв'ю журналістам у Санкт-Петербурзі. Голова ВР зазначив, що нещодавно чув заяву Д. Рогозіна про те, що Віктор Ющенко повинен пам'ятати, „що у нас є вуха і руки, і ми їх відчуваємо й чуємо далеко“. За словами спікера, він неодноразово чув подібні заяви того чи іншого політичного або державного діяча Росії. І. Плющ зазначив, що спокійно ставиться до таких заяв, і не розцінює їх як позицію Росії. За словами І. Плюща, якби у нього була можливість подискутувати з Д. Рогозіним чи В.Черномирдіним, він би їх попросив утриматись від подібних заяв, або ж перед тим, як їх робити, подумати, як подібні заяви позначаться на настроях в Україні.

Дехто хоче „скупити“ голоси студентів

ЛЬВІВ. – Молодіжні організації Львівщини стурбовані наміром окремих політичних сил купити студентські голоси. Сьогодні в Україні є близько півтора мільйона студентів, зокрема на Львівщині їх близько 100 тисяч. Цю студентську силу на виборах у своїх інтересах мають намір використати окремі політики, – вважає керівник Комітету молодіжних організацій Львівщини Віталій Загайний. Комітет володіє інформацією, що є чимало студентів, які готові продати свої виборчі бюлетені навіть по 10 гривень. „Львівська студентська молодь є політично свідомою, але, на жаль, у своїй більшості – малозабезпеченою. А вибори – це можливість для студента заробити хоч якісь гроші, що намагаються використовувати й самі нечисті політики“, – зазначено 24 березня в зверненні до громади Львова, яке підписали напередодні представники 20 молодіжних організацій. Зараз члени молодіжного комітету у львівських гуртожитках пояснюють студентам, що їхній голос коштує значно більше, ніж 10 гривень, і закликають молодь особисто прийти на виборчі дільниці.

У багатьох місцевостях України адміністрація забороняє виставляти на вулицях агітаційні матеріяли на користь кандидатів від опозиційних до влади бльоків, тому у вікнах житлового будинку в м. Хусті, на заході України, виставлені передвиборні плакати, що передають політичні симпатії мешканців. За результатами опитування, проведеного на замовлення Інституту політики, провідниками передвиборних змагань є бльок „Наша Україна“ (28.3 відс.) і Комуністична партія України (15.5 відс.).

Фото УНІАН

„Червоний пояс“ слабшає

КИЇВ. – Провідник українських комуністів Петро Симоненко не виключив, що у реґіонах так званого „червоного поясу“ – на Донеччині, Луганщині, в Криму – комуністи можуть не отримати більшости голосів виборців, як це було під час попередніх парляментських виборів, пояснивши це тиском на виборців у цих реґіонах з боку провладного бльоку „За єдину Україну“. Протидіяти цьому, на думку комуніста П. Симоненка, можуть православні віруючі. Ці заяви провідник комуністів зробив 22 березня на єдиній протягом останнього місяця прес-конференції, яку майже повністю присвятив релігійній тематиці. Протягом цього часу П. Симоненко побував у Москві, де зустрічався не тільки із російським президентом В. Путіним, але й з предстоятелем Російської Православної Церкви патріярхом Алексієм II.

Ющенко - Черномирдіну

КИЇВ. – Екс-прем'єр українського уряду, провідник виборчого бльоку „Наша Україна“ Віктор Ющенко заявив, що він особисто і його політичні партнери завжди виступали і виступають за розвиток рівноправних взаємин з Росією. Промовляючи 21 березня у Чернівцях під час передвиборчої поїздки, В. Ющенко висловив здивування заявою посла Росії в Україні Віктора Черномирдіна, а також групи російських політиків, які назвали бльок „Наша Україна“ націоналістично орієнтованим і таким, що не підтримує поглиблення українсько-російських взаємин. В. Ющенко додав, що Росія була і залишається найголовнішим стратегічним партнером України.

Стурбовані значними порушеннями виборчих прав

КИЇВ. – Уповноважена Верховної Ради з прав людини Ніна Карпачова та представники громадських організацій, які відстежують хід виборів, стурбовані значними порушеннями виборчих прав громадян. Українська омбудсмен вважає, що порушення виборчого законодавства носять масовий характер. На думку Н. Карпачової, найбільш разючі – це адміністративний тиск на виборців, погрози та навіть відкрите насильство щодо кандидатів у депутати, хоча Н. Карпачова й не звинувачувала у порушеннях жодної конкретної партії. Інший правозахисник, голова Фонду регіональних ініціятив Сергій Рудик поінформував, що, згідно з їхньою перевіркою, можна виділити п'ять найбільш поширених видів порушень. Вони стосуються передвиборної аґітації, втручання органів державної влади та місцевого самоврядування у хід виборів, праці виборчих комісій, незаконної відмови у реєстрації кандидатів та підкуп виборців. Тим часом юристи у Центральній виборчій комісії називають „бомбою уповільненої дії“ нещодавнє скасування інституту прописки. Адже іншого способу обліку виборців законодавство не передбачає.

У п'ятницю, 22 березня, Президент України Леонід Кучма призначив своїм прес-секретарем Олену Громницьку.

О. Громницька, 1975 року народження), закінчила Київський педагогічний університет ім. Драгоманова за фахом „Історія і правознавство“, від 1995 року працювала на телеканалі ЮТАР, у дирекції телерадіопрограм Верховної Ради України, з 1999 року – кореспондентом програми „Факти“ на „ICTV“.

Фото УНІАН

Так насправді виглядає передвиборча кампанія

ЧЕРКАСИ. – Вночі 23 березня біля Золотоноші Черкаської області невідомі зупинили машину, що везла до Києва 100-тисячний наклад газети „Свобода“, друкованої на Черкащині. Водія побили, а наклад викинули у річку. За словами головного редактора газети Олега Ляшка, який кандидує до Верховної Ради, авто, що перевозило наклад, було заміноване. 24 березня нещастя спіткало і другий наклад випуску газети з інформацією про події у суботу. Майже 70 правоохоронців провели обшук у друкарні і вилучили наклад газети згідно з постановою Соснівського районного суду міста Черкаси. Участь правоохоронців у вилученні другого накладу „Свободи“, на думку головного редактора газети, свідчить про їхню причетність і до першого випадку.

Л. Грач – знову кандидує до ВР Криму

СІМФЕРОПОЛЬ. – Виборча комісія Криму поновила реєстрацію кандидатом у кримський парлямент голови Верховної Ради автономії Леоніда Грача. Реєстрацію було відновлено 26 березня після тривалої процедури скасування реєстрації і апеляцій з боку Л. Грача. Сам голова кримського парляменту назвав відновлення своєї кандидатури кроком, який зніме суспільно-політичне напруження, що утворилось навколо проблеми.

За матеріялами інформаційних аґентств

Відгуки...

(Закінчення зі стор. 1)

ковій дружбі російського і українського народів". Депутати передбачають, що публічне засудження рішення міської ради Івано-Франківська про реабілітацію колишніх військовослужбовців дивізії „Галичина" українським керівництвом і громадськістю, яке базується на позиції світової спільноти щодо фашизму та його поплічників, викликало б позитивну реакцію не лише в Росії, а й у всьому світі.

* * *

Прем'єр-міністер України Анатолій Кінах, перебуваючи на Прикарпатті, висловився за реабілітацію також ветеранів Української Повстанської Армії, у якій продовжували воювати чимало вояків дивізії „Галичина". Анатолій Кінах, оцінюючи рішення міської ради Івано-Франківська і реакцію МЗС Росії, сказав, що Україні, як і багатьом іншим державам, які проходили найскладніші етапи у своєму розвитку, в тому числі і у воєнних конфліктах, необхідно зробити все, щоб не дозволити нікому перекреслювати історію. А. Кінах заявив, що він абсолютно переконаний, що в Україні є всі можливості вирішити питання, пов'язані з тими подіями, на основі консолідації українського суспільства і української держави. „Інших варіянтів я просто не бачу", – сказав прем'єр.

* * *

На думку члена фракції Комуністичної партії України Георгія Крючкова, занепокоєння Росії цілком умотивоване і про жодне втручання у внутрішні справи не йдеться.

* * *

27 березня в Києві з ініціятиви Антифашистського комітету України, Всеукраїнського єврейського конгресу та Об'єднаної єврейської общини України відбувся багатотисячний мітинг під гаслами: „Президенте, зупини фашизм!", „Україна без нацизму", „Ми пам'ятаємо Бабин Яр". Присутні виступали проти спроби реабілітувати вояків дивізії „Галичина". На мітинг прибули представники з ряду областей. У ньому взяв участь головний рабин Києва та Київської области Моше-Ревен Асман. Учасники мітингу прийняли заяву і звернення до Президента України, у яких міститься вимога негайно скасувати рішення Івано-Франківської міської ради.

* * *

На Прикарпатті заяви з боку Росії обурили громадськість і спричинили численні зауваження галичан про те, хто насправді розстрілював на Прикарпатті їхніх дідів та батьків, хто сотнями тисяч вивозив їх до Сибіру. Різко негативною була також реакція на заяву російської громади Івано-Франківська, яка звернулася до державного керівництва України з вимогою негайно скасувати рішення міської ради. Колишні вояки Української дивізії "Галичина" вже неодноразово виступали ініціяторами та послідовно втілювали в життя процес примирення між вояками, які брали участь у Другій світовій війні, виступаючи на боці різних армій. Однак їхні зусилля поки-що залишаються марними, оскільки більшість ветеранів радянської армії не хоче діялогу.

* * *

Політолог, член виборчого бльоку „Наша Україна" Микола Томенко вважає, що нинішню заяву російського МЗС слід розцінювати не інакше, як втручання у внутрішні справи України. „Я думаю, що українська влада повинна вирішувати такі проблеми, а не російський МЗС чи інші країни", – зауважив Микола Томенко.

* * *

26 березня міський голова Івано-Франківська Зіновій Шкутяк заявив, що рішення міської ради визнати ветеранів дивізії „Галичина" учасниками бойових дій за свободу і незалежність України взагалі не існує. Це питання тільки обговорювалося на сесії міської ради.

Л.Х.

Пам'ятник провідникові Народного руху України Вячеславові Чорноволові установлений на його могилі, на Байковому цвинтарі в Києві, в понеділок, 25 березня. У цей день виповнилося три роки зі дня загибелі В. Чорновола в автомобільній катастрофі біля Борисполя Київської обл. Народний депутат Тарас Чорновіл, син покійного, знову заявляє, що загибель його батька і генерального директора компанії „Укрспецекспорт" Валерія Малєва – справа рук однієї групи людей. В інтерв'ю Т.Чорновіл сказав, що „з неофіційних джерел йому стало відомо, що у випадку з батьком рішення було ухвалене десь за два тижні чи за 10 днів до самого факту вбивства, а у випадку з В. Малєвим рішення було ухвалене за 16 годин до факту вбивства".

Фото УНІАН

Не можна фальшувати історію

Колишні вояки дивізії „Галичина" досконало усвідомлюють, що Прикарпаття після тривалого перебування під владою комуністів має ще й тепер сильне комуністичне середовище, яке насаджує застарілі уявлення про дивізію. Україна поступово вирішує цю проблему. Перебуваючи в Прикарпатті напередодні виборів до Верховної Ради, Л. Кучма сказав, що треба полагоджувати справу, використовуючи досвід Еспанії, де давно примирилися учасники збройного протистояння.

Ми співчуваємо Прикарпаттю, але обурюємось втручанням Росії у внутрішні справи України. З Москви лунають фальшиві закиди, неправдиві звинувачення. Дивізія „Галичина" не брала участи в жодних поліційних акціях, не скоїла ніяких злочинів проти населення країн, у яких їй випало перебувати. На Нюрнберзькому процесі не було висунуто проти дивізії жодних звинувачень. Західні держави, які прийняли дивізійників на поселення, тим самим визнали їхню непричетність до злочинів фашизму.

Ми протестуємо проти спроб Росії та її поплічників в Україні фальшувати історію Другої світової війни.

Юрій Ференцевич,
член Крайової управи Братства колишніх вояків 1 УД УНА

Зустріч провідників коаліції „Акція Україна" та єврейських організацій

ВАШІНҐТОН. – 14 лютого провідники коаліції „Акція Україна" – виконавчий директор Української Федерації Америки д-р Зеня Черник і президент Української Американської Координаційної Ради Ігор Ґавдяк зустрілись з провідниками єврейських організацій, щоб обговорити скасування поправки Джексона-Ваника, яка перешкоджає встановленню постійних нормальних торговельних взаємин між Україною та США.

На зустрічі, яка тривала понад годину, були присутні рабин Ендрю Бейкер – директор єврейських міжнародних взаємин Американсько-єврейського комітету, Марк Б. Левін – виконавчий директор, Шай А. Франклін – директор урядових взаємин Організації прибічників прав євреїв в Росії, Україні, Балтійських державах та Евразії, раніше відомої як Національна рада радянських євреїв, та Гай Білур і Леонард Гросмаш з Американсько-єврейського комітету.

Під час відвертого обміну думками українські провідники висловили стурбованість недавнім поданням в Конгресі США постанови, яка звільнила б лише Росію від поправки Джексона-Ваника. Вони вказали, що поправка Джексона-Ваника була впроваджена у часи Радянського Союзу та „холодної війни" і тому її обмеження не повинні бути чинними щодо України – вільної і незалежної держави, яка не несе відповідальности за порушення прав людини і свободи віросповідування, які чинились за часів Радянського Союзу. Також вони вказали, що в Україні ситуація стосовно етнічних та релігійних прав, включаючи ставлення до євреїв, є набагато кращою, ніж у будь-якій іншій державі на території колишнього Радянського Союзу, включно з Росією.

На завершення вони запитали, чи єврейські організації Америки підтримали б постанову, яка звільнить Україну від поправки Джексона-Ваника, котра невдовзі повинна бути запропонована в Палаті представників Конґресу США Бобом Шейфером, одним з голів Українсько-американської фракції.

Єврейські провідники назагал погодились з арґументами д-р З. Черник та І. Ґавдяка, але порушили питання повернення єврейської громадської власности в Україні. Українські провідники відповіли, що в Україні прийнято закон про повернення громадської власности її власникам, але політичні, соціяльні та економічні труднощі перешкоджають урядові впровадити цей закон в дію. Це стосується повернення власности не лише євреям, але й іншим релігійним конфесіям.

На запитання, чи протистояла б єврейська громада США законопроєктові про встановлення режиму постійних нормальних торговельних взаємин з Україною у випадку його подання в Конґресі на сьогоднішній день, провідники єврейських організацій відповіли, що вони повинні провести опитування громади перед тим, як зможуть дати остаточну відповідь. 7 березня представники Організації прибічників прав євреїв в Росії, Україні, Балтійських державах та Евразії, та Американсько-єврейського комітету повідомили українську сторону, що їхні організації не заперечуватимуть такому законопроєктові.

Коаліція „Акція Україна" прийняла звернення до української громади Америки, у якому міститься заклик висловитися у справі надзвичайної важливости, а саме встановлення режиму постійних нормальних торговельних взаємин з Україною.

Конґресмен від штату Кольорадо Боб Шейфер, один зі співголів Українсько-американської фракції в Конґресі, подав на розгляд у Палаті представників законопроєкт щодо встановлення режиму постійних нормальних торговельних (попередньо відомий як режим найбільшого сприяння) з Україною.

Коаліція закликає негайно зв'язатися з конґресменами та сенаторами і заохотити їх підтримати цей важливий законопроєкт. Листи можна надсилати факсом або електронною поштою. За докладнішою інформацією можна звертатися до офісу у Вашінґтоні телефоном (202) 737-6090, факсом: (202) 737-6091, або ж надсилати електронні листи на адресу uaccw@aol.com.

УАКРада

АМЕРИКА І СВІТ

Землетрус в Афганістані

КАБУЛ, Афганістан. – Майже ціле місто Нагрін на півночі Афганістану зруйноване землетрусом, який навістив країну 25 і 26 березня. 27 березня кількість загиблих досягнула двох тисяч. Через заблоковані шляхи і побоювання щодо можливих нових поштовхів рятувальники не можуть швидко досягати уражених районів в горах Гіндукушу. За словами свідків, вцілілі жертви землетрусу розгрібають завали голими руками, щоб відкопати тих, хто опинився під зруйнованими будівлями. Як заявив міністер внутрішніх справ Афганістану Юнус Кануні, без даху над головою залишилось 20 тисяч осіб. Керівник перехідного уряду Афганістану Хамід Карзай сказав, що до вражених реґіонів доставляють медикаменти і харчі.

Арабські провідники засідають без Арафата

БЕЙРУТ, Ливан. – 27 березня розпочала свою працю зустріч арабських провідників, яка супроводжується суворими заходами безпеки. Однак кілька ключових політиків вирішили не брати участи у дискусіях, що концентруватимуться на нових ініціятивах Савдійської Арабії щодо мирного вреґулювання на Близькому Сході. На зустрічі відсутні президент Єгипту Госні Мубарак, король Йорданії Абдула і палестинський провідник Ясер Арафат. Останній відмовився брати участь у зустрічі через умови Ізраїлю щодо його поїздки. Йорданський прем'єр-міністер Алі Абдул-Рагеб відкрив сесію критикою Ізраїлю і закликом підтримати савдійські мирні пропозиції. Цей плян пропонує нормалізацію взаємин арабських країн з Ізраїлем в обмін на повне виведення його військ з територій, що їх Ізраїль окупував 1967 року.

Нащадки американських рабів вимагають компенсацій

ВАШІНҐТОН. – Американка Дідріа Фармер-Пелман від імені мільйонів осіб – нащадків вивезенних до Сполучених Штатів африканських рабів – 27 березня порушила судову справу проти трьох компаній, які буцімто отримали зиск завдяки використанні рабської сили. Д. Фармер-Пелман вимагає наразі невизначеної компенсації від забезпеченевої та залізничної фірм, а також від групи фінансових послуг. Представники цих компаній, однак, кажуть, що зв'язки з їхніми попередниками є настільки слабкими, а події, про які йдеться у позові, відбувались так давно, що їм нема за що відповідати. Рабство у США було скасовано понад 130 років тому.

„Володар кілець" – володар чотирьох „Оскарів"

ГОЛІВУД, Каліф. – 25 березня відбувся 74-ий фестиваль вручення нагород „Оскар". Святкову промову виголосив Том Круз. Комедійний кінорежисер Вуді Ален підготував документальний фільм з творів кіномистецтва, які зафіксували для історії ньюйоркські міські пейзажі. Вперше за сорок два роки нагороди „Оскарів" вручалися у самому Голівуді. Найбільше нагород – аж чотири „Оскари" – отримав фільм „Володар кілець". По два „Оскари" отримали фільми „Мулен Руж" та „Падіння чорного яструба". Нагороду за найкращу допоміжну ролю отримали Дженіфер Конелі за участь у фільмі „Прекрасний розум" та Джим Бродбент за фільм „Айріс". 74-ий фестиваль вручення „Оскарів" став тріюмфом для афро-американських акторів. Дензел Вашінґтон виборов „Оскара" за головну ролю у стрічці „Тренувальний день". Галі Бері стала першою афро-американською акторкою, яку було визнано найкращою виконавицею провідної ролі за свою ролю у стрічці „Баль монстрів". У цьому фільмі вона грає жінку, яка входить у емоційний зв'язок з убивцею свого чоловіка.Найкращою стрічкою став фільм „Чудовий розум" – про шизофренічного математика Джона Неша.

Оприлюднено процедуру військових трибуналів

ВАШІНҐТОН. – Секретар Департаменту оборони США Доналд Рамсфелд оприлюднив процедуру військових трибуналів, які розглядатимуть справи полонених бойовиків Талібану та „Аль-Каиди". Попри попередні пляни, судові процеси будуть частково доступними для громадськости. Смертні вироки можна буде виносити лише одностайно. Крім того, звинувачені матимуть право на оскарження.

Російська мова може зіпсувати кар'єру

РИҐА, Латвія. – Прем'єр-міністер Андріс Берзінс повідомив, що офіційною мовою в його країні буде лише латиська. 21 березня він закликав одного з чільних працівників Організації безпеки та співробітництва в Европі подати у відставку, коли той запропонував зробити російську мову другою офіційною мовою Латвії. Відповідаючи на коментарі Жерара Студмана, який очолює відділ прав людини ОБСЕ, латиський прем'єр наголосив, що латиська мова лишатиметься єдиною офіційною мовою країни. На адресу Риґи неодноразово лунали звинувачення в порушенні прав російськомовної меншости, яка складає більше третини населення Латвії.

Папа Іван Павло ІІ відповідає

ВАТИКАН. – Вже кілька тижнів преса вміщує інформації про звинувачення поодиноких священиків у педофілії. Цей скандал, зокрема, зосереджений у Католицькій Церкві США. З цього приводу 82-річний Папа Іван Павло ІІ 21 березня видав листа, в якому вперше порушено справу скандалів, пов'язаних з педофілією в його Церкві. Павло Іван ІІ каже, що „темну тінь підозри" кинуто на всіх священиків „деякими нашими братами, котрі зрадили тайну священства" та піддалися спокусі зла. У своєму щорічному посланні священикам світу Іван Павло ІІ не зупинявся окремо на Католицькій Церкві в Америці, котра, на думку багатьох місцевих католиків, переходить найбільшу кризу в своїй історії. Трьома реченнями звертаючись до згаданих скандалів, Іван Павло ІІ представив священиків жертвами „особистих глибоких страждань" та „навіть найжорстокіших форм таємничого зла, що діє в світі".

За матеріялами ЗМІ

Уряд Німеччини наступає на корупцію

БЕРЛІН. – 20 березня, коли стало відомо про нелеґальне фінансування та корупцію серед соціял-демократів у Кельні, міністер економіки країни Вернер Мюлер запропонував скласти „чорний список" ненадійних підприємств. До нього потрапила, наприклад, фірма „Трінекенс", яка щедро віддячила місцевим політикам за дозвіл на будівництво сміттєспалювального заводу. Тепер у Німеччині фірми, які дістали державне замовлення за допомогою хабара, заноситимуться до так званого антикорупційного реєстру, створенням якого має зайнятися федеральне відомство з питань економіки. Фірми, що потраплять до „чорного списку", не діставатимуть вигідних державних замовлень. Представники економіки, однак, скептично поставилися до нової пропозиції Вернера Мюлера.

Представниця Німецької торговельно-промислової палати Анете Карштедт-Маейрікс висловила побоювання, що у категорію „ненадійних фірм" можуть потрапити також компанії, які заборгували податковому відомству. Натомість пропонується вживати запобіжних заходів на самих підприємствах. Експерти радять уникати занадто тісних взаємин між співробітниками фірми та замовниками. Досягти цього можна за допомогою постійної ротації на посадах, на яких спокуса хабара є особливо великою.

Радіо „Свобода"

Відбулася зустріч з питань розвитку

МОНТЕРЕЙ, Мехіко. – Керівники країн світу на зустрічі ООН з питань розвитку, котра розпочалася 22 березня, наголосили на необхідності збільшити допомогу бідним країнам – частково заради того, щоб вони не перетворилися на розплідник міжнародного тероризму. Головна тема зустрічі, в якій беруть участь провідники понад 50 держав, – боротьба з ґльобальною бідністю.

Президент США Джордж Буш закликав уряди найбідніших країн світу дотримуватися принципів ринкової економіки та активніше провадити політичні реформи, якщо вони хочуть надалі одержувати американську допомогу.

Голова Світової організації торгівлі Майк Мур заявив на дводенній зустрічі, що зубожіння – це бомба сповільненої дії, яка має на меті зупинити серце свободи. Генеральний секретар ООН Кофі Анан закликав подвоїти теперішню допомогу, збільшити пожертвування на програми розвитку бідних держав та боротьбу зі злиднями ще на 50 мільярдів доларів щорічно. А голова Програми ООН з розвитку Марк Малок Бравн заявив, що допомогу можна збільшити до 25 відсотків до 2006 року, переважно завдяки внескам, обіцяним Сполученими Штатами і Британією. Однак Генеральний секретар Співдружности Дон МакКінон сказав, що обіцяні фонди є замалими в порівнянні із субсидіями, які в світі, що розвивається, становлять один мільярд доларів на день. Конференцію залишив кубинський диктатор Фідель Кастро. Він звинуватив багаті країни в нездатності дієво допомогти країнам „третього світу" у боротьбі зі злиднями та безробіттям.

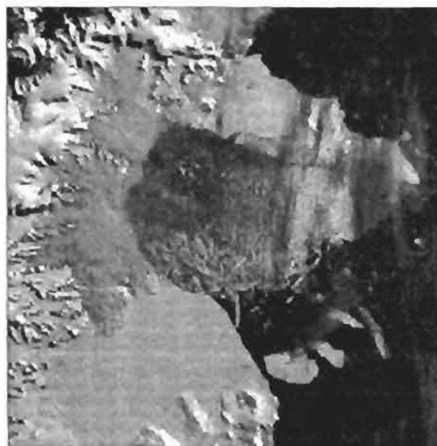
24 березня у Перу Дж. Буш повідомив, що протягом найближчих трьох років його країна надасть 10 мільярдів доларів країнам, які розвиваються – для проведення ринкових реформ, а також для боротьби з корупцією та наркобізнесом.

Після цієї дводенної конференції Президент США поїхав з візитою до країн Латинської Америки. Завершуючи свою візиту у Сальвадорі 25 березня Джордж Буш заявив, що США мають намір активізувати економічну співпрацю з латиноамериканськими державами та допомагати їм у боротьбі з бідністю та іншими соціяльними проблемами.

Під час обіду з президентами країн Центральної Америки Президент США заявив, що стратегічною метою Вашінґтону є розширення Північноамериканської зони вільної торгівлі.

За матеріялами ЗМІ

Тане антарктичний лід

Вигляд льодовика з космосу.

КОЛЬОРАДО. – Зображення, передані сателітом та проаналізовані Національним центром інформацій про сніг і лід Кольорадського університету, виявили, що північна частина льодового шару Ларсена у східній частині Антарктиди відділилася від континенту. Група британських вчених ще до цього зробила висновок, що великі ділянки крижаного покриву Антарктики зменшуються. Аналізуючи дані, отримані зі супутників, вчені з Кембриджу і Лондону встановили, що так званий Західньо-антарктичний крижаний покрив зменшується в напрямку до середини материка. Це перші свідчення, які доводять, що ця частина Антарктики втрачає крижаний покрив зі значною швидкістю. Результати цього дослідження вчених опубліковані в журналі „Science". За словами авторів праці, з 1992 року Західньо-антарктичний крижаний покрив втратив 31 кубічний кілометр криги.

Щороку маса льодовика зменшується на 4 мільярди тонн. Це еквівалентно зростанню рівня моря на 0.01 міліметра. Вчені також виявили, що лінія, де зустрічаються льодовик, море і морське дно, за чотири роки, з 1992-го по 1996-ий, пішла у глиб материка на 5 кілометрів.

Якщо крижаний покрив буде зменшуватися з теперішньою швидкістю, через 600 років льодовик попливе, і море заповнить простір, який він звільнить.

За матеріялами ЗМІ

Резолюція...

(Закінчення зі стор. 1)

засудив саму ідею подібного документу з боку США. 22 березня, після повного прийняття цієї резолюції обома палатами Конґресу США, Президент Л. Кучма назвав цю подію „безпрецедентною“: „Що, в Україні справи погані?– запитав він і сам відповів. – Економіка розвивається, демократія розвивається“. Президент закликав українців „мати гордість“, бо Україну не можна трактувати як „футбольний м'яч“.

Характеристично, що цей заклик дослівно повторює пораду посла Росії в Україні Віктора Черномирдіна, який ще до прийняття резолюції Конґресу висловився в тому сенсі, щоб українці „виявили гордість“ і не дозволили Америці „втручатися у внутрішні справи України“. Тепер же, маючи на увазі саму резолюцію, В. Черномирдін сказав, що США „де одного президента вибрали, а керує інший, не мають права повчати п'ятдесятимільйонову націю“.

Міністер закордонних справ України Анатолій Зленко назвав резолюцію Конґресу США „словесною риторикою“: мовляв, вибори є справою українського народу, і влада створює „всі необхідні умови“ для демократичного їх проведення.

Голова Проґресивної соціялістичної партії України Наталія Вітренко на пресовій конференції 25 березня сказала, що США „порушили всі норми міжнародного права“. Н. Вітренко закликала міністерство закордонних справ України заявити офіційний протест проти резолюції Конґресу США. Передвиборну пропаґанду бльоків Віктора Ющенка, Юлії Тимошенко і Олександра Мороза Н. Вітренко назвала „американським сценарієм“.

Голова Президентської адміністрації Володимир Литвин, він же – керівник передвиборного бльоку „За єдину Україну“, заспокоює українську спільноту у той спосіб, що, мовляв, Конґрес приймав цю резолюцію без попереднього обговорення, і ні самі конґресмени, ні американське суспільство не надають цьому документові ніякого значення. На думку В. Литвина, в резолюції Конґресу США „зацікавлений ряд українських політиків“, зокрема тих, що стоять в опозиції до президента.

З приводу цих звинувачень в „Українській правді“, радник Комісії Конґресу США у справах безпеки і співробітництва в Европі, так званої Гельсінської комісії, Орест Дейчаківський з'ясовує: „Інтерес Конґресу США до України виник не сьогодні. Конґрес почав цікавитися українськими справами задовго до того, як Україна стала незалежною державою. Було прийнято багато різних резолюцій, закликів щодо порятунку політв'язнів в тоді ще підрадянській Україні, репресій проти українських Церков, щодо Чорнобиля.

Після проголошення незалежності Україна досить швидко піднялася на третє місце в світі за кількістю американської зовнішньої допомоги. Але події останніх років – вбивство Георгія Ґонґадзе, корупція, залякування і цькування незалежної преси викликали розчарування українською владою навіть серед тих конґресменів, які багато для України робили і є її справжніми друзями.

Тепер деякі ЗМІ в Україні поширюють дивні фантазії про існування якоїсь таємничої змови проти України з боку Америки. Малюють чорні картини американського впливу на українські справи. Все це називають „пляном Бжезінського“. Насправді ніякої змови нема. Причини американського зацікавлення Україною набагато простіші. Ми вважаємо, що ці вибори дозволять зрозуміти, чи буде Україна далі йти шляхом демократизації, чи ні“.

В Україні можна було не раз чути думки, нібито за фактом прийняття резолюції Конґресу стоїть українська громада Америки, або за резолюцією стоять українські опозиційні сили, зокрема бльок Віктора Ющенка, який хоче через Конґрес США вплинути на ситуацію в Україні. На ці версії дали вичерпні відповіді конґресмени. Вони ствердили, що резолюція походить виключно від Конґресу, бо , як зазначила Марсі Каптур, Україна є найважливішим стратегічним партнером для США в Центральній Европі. Крім усього, Конґрес вже не один раз приймав резолюції, що стосувалися інших країн. Наприклад, подібний документ мав місце перед виборами в Росії і Узбекистані.

Про резолюцію щодо України висловився президент Світового Конґресу Українців Аскольд Лозинський в листі до конґресменів, в котрому він, між іншим, пише: „Хоча ми згідні з вашими намірами утверджувати демократію, нам сумно і ми розчаровані з приводу вашої неточности і нерівномірности. Очевидно, Україна не є модель для демократії, але з усіх колишніх совєтських республік, крім прибалтійських, Україна виявила найбільшу рішучість у розвитку демократії і ринкової економіки... Україна повинна бути похвалена за свої досягнення і їй треба нагадати про недотягнення... Але витягати Україну для окремої резолюції Конґресу США є несправедливо...“.

Президент Українського Конґресового Комітету Америки Михайло Савків, котрий тепер перебуває в Києві, прислав нам відгук УККА з приводу резолюції Конґресу:

„Резолюції Палати представників та Сенату зосередилися на неґативних аспектах розвитку демократії та виборчого процесу в Україні (назагал), але існує багато позитивних змін. Ці зміни потрібно визнати та зареєструвати в тексті резолюцій. Інакше ці резолюції матимуть зворотній ефект і тільки ускладнять взаємини між США та Україною, створять неґативний образ та недовір'я до України в світі, і тим самим ускладнять її подальший розвиток. УККА сподівається, що коментарі, які члени Конґресу можуть вносити протягом п'яти днів, змінять загальний тон цього документу на більш об'єктивний та врівноважений“.

На резолюцію Конґресу нам також відповів з Вашинґтону голова Української Американської Координаційної Ради Ігор Ґавдяк: „З моєї особистої точки зору, резолюція не давала підстав для таких бурхливих реакцій в Україні. Також мені була дуже цікавою реакція Росії на цю резолюцію – те, що В. Черномирдін не лише виступив проти, але й подав ідею, що й Україна повинна запротестувати проти 'втручання США у внутрішні справи України'.

Для мене це звучить дуже іронічно, якщо зважити на історію, яка переповнена втручанням Росії буквально в усі внутрішні українські справи. Щодо декількох елементів і деталів резолюції можна бути незгідним, але загальна мета її була позитивна і доброзичлива. Резолюцію спонзорували саме ті люди в Конґресі, котрі найбільше підтримують Україну.

Мета резолюції – нагадати Україні, що цілий світ слідкує за цими виборами, бо шлях, вибраний Україною – вступ в евро-атлантійські структури – залежатиме від вислідів виборів. До того ж, треба звернути увагу, що в резолюції нема ніяких натяків, за кого українські виборці мають голосувати – ані за кандидата, ані за партію. Це є на відміну від заяв, які виходять від російських політичних кіл, в яких прямо висловлено, кого уряд Росії хотів би бачити при владі в Україні.

Олександер Волошин, голова адміністрації президента Росії, недавно відверто сказав, що Росія підтримує ті партії в Україні, з котрими найпевніше можна працювати, щоб зміцнити російсько-українські стосунки. Особливо він відзначив СДПУ(о), Комуністичну партію і бльок „За єдину Україну“. Щоб уряд України реаґував проти резолюції Конґресу США, але ніяк не зареаґував на заяви представників російської влади, – для мене це дуже дивно“.

І. Я.

Світове...

(Закінчення зі стор. 1)

кала американську громаду надсилати пожертви.

Михайло Горинь признав, що координаційний центр світового українства пережив деякий час застою, але тепер справи наладнані і діло рухається. Вчасне і реґулярне сплачення внесків усіх тих розпорошених по світі складових частин УВКР дозволить здійснити ту 11-сторінкову програму дій секретаріату. Те, що Українська Всесвітня Координаційна Рада потрібна Україні й українству, стає очевидним, коли слухаєш короткі звіти від представників, зокрема східніх діяспор.

Наприклад, представниця з російської Карелії (що тулиться до Фінляндії, частиною якої вона колись була) розповідала про відвідини їхньої громади консулом України з Санкт-Петербурґу. Його вітали українською мовою, діти співали українські пісні, місцеве телебачення все це фільмувало, а консул спілкувався російською. Йому місцеві звертали увагу, мовляв, говоримо українською, а він: „А я нєт, хе-хе-хе“. Це, до речі, трохи дивно, бо українські дипломати навіть більше, ніж інші чиновники, знають державну мову. На зборах УВКР був присутній Станислав Лазебник, колишній керівник Товариства „Україна“, а нині радник Міністерства закордонних справ для зв'язків з закордонними українцями, то можна надіятись, що він занотує у відділі кадрів міністерства це розчарування карельських земляків на далекій півночі.

А представник з Азербайджану пропонував, щоб Україна повідкривала культурно-інформаційні центри в країнах поселення української діяспори та щоб в Україні діяв державний фонд підтримки співвітчизників.

Знову ж представник з Якутії нарікав, що Україна встановила надто високі оплати на візи і документи для оформлення українського громадянства.

Михайло Горинь і представники діяспори нарікали на дуже низьку кількість місць у вищих навчальних закладах України для студентів з діяспори – зокрема коли порівняти це з подібними програмами у таких маленьких країнах як Угорщина і Румунія (наприклад, Румунія приймає 5000 студентів тільки з Молдови).

Багато розмов точилось у справі законодавства про закордонного українця, яке вже декілька років лежить у Верховній Раді. Тут можна добачати брак великого зацікавлення цим питанням серед депутатів ВР. А можна також шукати причини в тому, що у Верховній Раді кожна справа мусить мати своє лобі, яке б її проштовхувало, переконувало депутатів у доцільності даної справи.

Нині закордонне українство насправді немає оперативного лобі в Києві. Уряд України, навідміну від урядів інших східноевропейських країн, робить враження, ніби діяспора – це радше тягар, ніж майно, яке може давати прибуток. В парламенті законопроєкт про закордонного українця вже двічі провалився. І це можна зрозуміти, адже в депутата з Хорунжівки чи Дружківки є більш пекучі місцеві справи, ніж ті які хвилюють українців в Караґанді, Канбері чи Клівленді. Хтось має довести і урядові і законодавцям, що діаспора – це потенціяльний прибутковий маєток.

УВКР має дані бути діяспорним лобі в Києві, власне тому, що вона в Києві постійно і має реальні інформації з усіх кутків світу, де чимало „нашого цвіту“. УВКР випрацювала 11-сторінковий плян дії на поточний рік. Він потребує ще фінансового забезпечення. І тут складові організації УВКР мають зробити свій внесок – хто символічний, а хто конкретний.

Вибори: останній момент

31 березня, коли тисячі читачів розгорнуть це число „Свободи", для громадян України на рідній землі і на чужині настане останній, вирішальний момент: кому віддати свій голос на виборах до Верховної Ради? „Нікому", – сказала майже десята частина людей, опитаних від 26 лютого до 5 березня фірмою „Соціс" для українського фонду „Демократичні ініціятиви". Таке рішення є вислідом загального наставлення суспільства до владних структур. Згадане опитування засвідчило відчутне зниження довіри до Президента України, Верховної Ради, засобів масової інформації. Тільки Церква та військо мають позитивний рівень довіри населення. 53 відсотки опитаних вважають політичну ситуацію в Україні перед виборами напруженою, дві третини очікують, що висліди виборів будуть викривлені або підтасовані. Кожен десятий з опитаних особисто стикався з випадками підкупу виборців, використання службового становища на підтримку певних політичних сил та з іншими порушеннями.

Такий песимізм населення поважно непокоїть передовсім закордонні політичні кола. Останнім часом Україна відчутно стала об'єктом посиленої зацікавлености двох потужних сил – охопленої імперськими амбіціями Росії і демократичного Заходу. Численні делеґації і вагомі персони раз-по-раз відвідують Київ. Серед них однаково представлені як Москва, так Европа і Америка. Від висліду виборів парляменту України великою мірою залежить подальший курс України. Рівновага і спокій в Европі і світі визначає те, чи піде Україна до Европейського Союзу, чи пристане до гурту Росії і Білорусі. Виборці в Україні і її доброзичливці за кордоном мали б належно оцінити шанс молодої держави увійти до Европи і всіляко сприяти визнанню її значення на політичній мапі сучасного світу. Хоча б з цієї причини треба йти на вибори і голосувати за тих, хто дотримується такого ж погляду.

А хто його дотримується? Згадане опитування виявило, що понад чверть виборців підтримують прогресивний бльок В. Ющенка „Наша Україна", 12.5 відсотка голосуватимуть за комуністів і тільки 7 відсотків є прихильниками бльоку нинішньої влади „За єдину Україну!" З цього прогнозу можна зробити висновок про те, скільки виборців (отже, й обраних ними парляментарів) бачать Україну в Европі, а скільки – з Росією.

Редакційна пошта приносить у ці вирішальні дні чимало листів, у яких висловлені різні думки про сучасну Україну. Одні дивуються з безпорадности суспільства в умовах незалежности, інші докоряють короткозорості провідників, котрі не бачать загрози нового „Союзу", треті ображаються на українців, які не дослухаються до порад діяспори. Якою б не була позиція авторів цих листів, їх об'єднує спільна риса: їм не байдужа Україна. Варто завжди настановлятися гаслом, уміщеним засновниками „Свободи" в її заголовку – „Пам'ятаймо про Україну!". Пам'ятаймо про важкий шлях, який вона пройшла, про менталітет її народу, зформований під потужним впливом комуністичного режиму, про застарілі стереотипи уявлень про українську діяспору. Пам'ятаючи ці істини, легше буде сприймати вислід виборів, навіть коли він виявиться несприятливим для національно-демократичної спільноти. Україна переживає у своєму виборі останній момент, але від цього не перестає бути Україною.

СВОБОДА
Пам'ятаймо про Україну!
Видає Український Народний Союз SVOBODA Published by the Ukrainian National Association
FOUNDED 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510, UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054
Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.
Передплата на рік $55.00, на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00.
Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".
Головний редактор – Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „Свободи"
Адміністратор Володимир Гончарик (973) 292-9800 (дод. 3041)
Керівник відділу оголошень
Марійка Осціславська (973) 292-9800 (дод. 3040)
Передплата - Марійка Пенджола (973) 292-9800 (дод. 3042)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про вибори колись і тепер

Для усіх нас цей останній тиждень березня особливо сповнений вичікування і неспокою. В усіх одне і те саме запитання на устах: як закінчаться парляментські вибори в Україні та яка буде дальша доля цієї дорогої для нас країни? Вістки, що приходять до нас щоденно, не дуже веселі та не дуже надійні. І ті, від кого отримуємо ці вістки, наші близькі та знайомі, говорять радше песимістично та не сподіваються від цього голосування нічого доброго. Корупція, залякування населення, гризня партій, яких вже є понад сто, – все це загальновідомі факти, які не дають нам підстав сподіватись на те, щоб „наші" виграли. А які тут „наші", коли десятки партій та напрямків взаємно себе поборюють усіми засобами корупції, адміністративним тиском та обіцянками, що не будуть напевно виконані.

На жаль, частина населення, знеохочена усіми неполадками та темними фактами у зв'язку із тими виборами, не має наміру голосувати.

Вчора у телефонічній розмові з близькою мені людиною у Львові почула у повному зневіри голосі припущення, що він „мабуть не піде голосувати". Розуміється, моя реакція була переконувати його щосили (наскільки це можливо телефонічно), щоб доконче голосував та усіх інших переконував в доцільності голосування. Чи це, однак, принесло успіх - не відомо. У короткій телефонічній розмові годі було розповідати йому, як це було „колись" і як українська провідна верства в Галичині робила усі можливі заходи, щоб українське населення голосувало за своїх кандидатів до польського сейму.

А такі були, і найбільше – з Українського Національно-Демократичного Об'єднання, яке в ті повоєнні роки зібрало велику частину українських політиків, стараючись вибрати своїх кандидатів до польського сейму та сенату і цим здобути голос для української Галичини. Роз'їжджали, отже, наші „політики" по містечках та по селах у передвиборчій кампанії і переконували наше населення голосувати за них та здобувати своїх представників у польському сеймі та сенаті. Пригадується, як моя мама, як активний член проводу Союзу Українок, роз'їжджала перед виборами по селах і містечках, переконувала жінок іти голосувати, щоб здобути для українців голос у всіх урядах. Вже і в тих часах найбільшим ворогом була байдужість і таке характеристичне для нашого населення переконання, що „моя хата скраю". Скільки українські представники зробили для української справи в Галичині в часі польської окупації, можна дізнатися із численних споминів на цю тему. Скільки вдалося українським послам та сенаторам зробити у цих роках та як заступатися за інтереси українського населення – знаємо також. Правда, це не було легке завдання – не один раз ходити з тавром „угодовця", але якось наші тодішні політики дали собі навіть із цим раду. Головне, вони зуміли переконати українське населення, що той, який не має голосу, не може нічого здобути, та що є різні шляхи дійти до цілі, тільки треба вступити на такий шлях, а не ховатися по закутках.

Пишемо ці рядки, стоячи перед великою невідомістю, як закінчаться ці вибори в Україні. А коли їх читатимуть передплатники „Свободи" – вже буде після голосування в Україні і цей фейлетон може виявитися зовсім неактуальним.

А все таки хочеться сьогодні, щоб в Україні населення тим разом правильно голосувало і щоб перемогли здорові сили.

О-КА

„Альманах–2002": подяки і критика

У редакційній пошті чимало листів присвячено новому „Альманахові–2002". **Микола Горішний** з Ню-Джерзі пише: „Одержав від вас дуже гарно виданий „Альманах УНС" на Божий рік 2002. Це книга понад книги! В ній є багато доброго для кожного читача. Ви зробили альманах, як краще не може бути".

Марта Корбач з Пенсильванії радить: „Розділ „Живіть довго і щасливо" дуже добрий і потрібний для американських українців, які відійшли від народної медицини. Я є зі Львова і це все ми дуже добре знаємо і використовуємо. Лікування часником за тібетською рецептою є унікальне, це я випробувала на собі, своїх дітях і знайомих. Я вже 14 років користаю з цього засобу і, маючи 68 років, краще почуваюся, ніж у 54 роки".

Ольга Ґаховська-Троян з Дітройту дякує за розповідь про Павлика Морозова і радить більше за нього написати. В школі вчителі про нього розповідали і говорили, щоб діти прислухалися, про що батьки вдома говорять і вчителям доносили. (14-річний Павлик Морозов у 1932 році на Уралі виступив на зборах свого села Герасимівки і назвав прізвища одноосельців, які ховали зерно від конфіскації. Невдовзі у лісі знайшли вбитими Морозова і його молодшого брата. Ця історія широко використовувалася у комуністичній пропаґанді для заохочення донощиків, хоча, можливо, й була спеціяльно спрепарована організаторами репресій на селі. – **Ред.**)

Іван Івахів з Кольорадо написав, що йому сподобались статті: „Якщо не ми, то хоча слава поверне", про Б. Лепкого, світлини церков. **Лев Футала** з Ню-Йорку, Н. Й.: „Мене вразило, що між статтями, які поміщені в альманаху, не знайшлося місця для статті, присвяченої 60-ій річниці УПА". **Юрко Бурлій** з Парми, Огайо: „Гарно згадати про минуле. Гарно й читати. Треба зробити висновок, що ми тут в Америці і у нашій незалежній Україні маємо, а маємо протистояння між Римом і Москвою... Мусимо з'єднатися у нашій Київській Церкві і тоді будемо мати силу".

Подякували за альманах і надіслали датки на пресовий фонд „Свободи" **Параня Заболотна** з Індіани, **Ілько Ярослав Марущак** з Мишиґену („усі статті ми вже прочитали по два рази"), **Олександра Ґелецінська** з Мінесоти (вона радить більше писати про Православну Церкву в Україні), **Й. Татунчак** з Пенсильванії, який водночас докоряє за затримку з доставою альманаху і друкарські помилки.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Подаруйте музеєві Шевченкові книжки

Єдиний у світі музей однієї книги – „Кобзаря" Тараса Шевченка – розкриває історію видання творів нашого великого поета від 1840 року і до наших днів.

Музей „Кобзаря" у Черкасах.

Наш музей розміщено в буди-нку, який пов'язаний з перебу-ванням Тараса Шевченка у Черкасах. Музей розповідає про шлях Кобзаревої поезії і збірки прижиттєвими і посмертними виданнями, чужомовними перекладами. Та багатьох видань бракує в експозиції.

Такі книжки можуть виявитися у бібліотеках наших земляків у діяспорі. Може статися, що вони менше цікавлять нові покоління – дітей і внуків. Будемо безмежно вдячні, якщо власники погодяться з ними розлучитися і надіслати до музею. Кожному добродієві ми подякуємо окремим листом.

Наша адреса: Музей „Кобзаря", вул. Байди Вишневецького, 37, м. Черкаси, 18000 Україна.

Надія Царук,
науковий працівник музею

Подорож в минуле

Нещодавно до моїх рук потрапила цікава книжка Романа Володимира (Р. Кухаря) „Простір і воля", видана ще у 1972 році в Лондоні. Не прийнято писати рецензію на книжку, видану тридцять років тому, але хочу розповісти про наведений у ній опис подорожі на Пряшівщину в серпні 1968 року. З Братислави він добирався до Пряшева переповненим нічним робітничим поїздом. Вже в дорозі познайомився з греко-католицьким священиком, який після майже двадцятирічного переслідування (працював робітником) повертався на свою парафію в надії і надалі працювати на народній ниві, з іншими принагідними супутниками. Взаємини у переповненому поїзді, які нам добре знайомі, американцеві можуть видатися екзотичними: „Пішла по людях пляшка горілки, подають дослівно з уст до уст. Попивають, закусюють шматком ковбаси, а що вже співають – одне наперед одного". Велике враження справив на автора Музей української культури у Свиднику. З точки зору раціонального американця він міркує: „Там же дешевим коштом можна б піднести на один-два поверхи надто стиснутий музей культури, адже багато скарбів мистецтва і цінних етнографічних знадібок чекають на приміщення!". Вже не чекають, бо з того часу не лише надбудовано над будинком музею ще один поверх, але побудовано фондосховище, бібліотеку.

У Пряшеві автор познайомився з дівчиною із Запоріжжя, що назвала себе Геленою. Її мрією було виїхати на Захід. Домовились про зустріч, але перешкодили совєтські танки. Гелена – єдине ім'я в нарисі Р. Володимира „Над Попрадом минало літо". Сучасного читача може здивувати факт, що в творі немає жодного прізвища. Автор, напевно, зробив це свідомо, щоб не пошкодити людям, з якими він зустрічався, адже зв'язки з американцем , що прибув до Чехословаччини напередодні „інтернаціональної допомоги" з боку СССР, могли б мати для невинних людей фатальні наслідки.

Микола Мушинка, академік,
м. Пряшів, Словаччина

„Ми в єдності повинні жить"

Листи до „Свободи"

У березневій пошті відчутна Шевченкова тема. Велику статтю про Шевченка „В річницю смерти національних героїв" надіслав **Іван Йовик** з Дагластону, Н. Й. Автор проводить паралель між Кобзарем і Чупринкою, іншими героями визвольного руху, які жили і боролися з ідеями великого українського пророка. На честь Тараса Шевченка написав вірш **Микола Заник,** який перебуває у в'язниці перед судом з приводу нелеґального приїзду до США. Він пише:

Ми в єдності повинні жить,
Як нам Тарас заповідав,
Тоді спроможемся звершить
Усе, до чого закликав.

Сучасному станові передвиборної України присвячені кілька надісланих статтей та листів. **Олексій** з Канади 15 грудня минулого року прилетів до Києва і на летовищі до нього звернувся настирливий водій таксі, нав'язуючи свої послуги. Олексій відмовився і до залізничної станції дістався автобусом. Там його перестріли грабіжники, вимагаючи грошей. Серед них був таксист з летовища. Олексій втік від них і звернувся до міліціонера. Після тривалих умовлянь, той за окрему плату відпровадив Олексія до потягу, де вже сидів пограбований на станції інший гість чужини. Автор листа до „Свободи" наводить ряд прикладів, які свідчать про те, що летовище і залізничну станцію у Києві контролюють бандитські угруповання, пов'язані з міліцією. Він радить бути обережними в пунктах обміну валюти, у транспорті, не показувати на вимогу випадкових людей митні декларації, попереджати рідню, щоб вона зустрічала гостей з-за кордону.

Олексій Підберезній-Кириченко з Бельгії надіслав заклик уряду України-Руси в екзилі до національно-патріотичних сил в Україні об'єднатися проти олігархічних кланів.

Сергій Брунь з Києва надіслав листа про підтримку виборчого бльоку „Наша Україна" з боку міської організації ОУН. **Федора Єфименко** з Фльориди закликає виряджати українських патріотів на схід і в центральну Україну, щоб вони розповідали про боротьбу українського народу за незалежність.

Пресовий секретар Ліги українських меценатів Світлана Короненко з Києва переслала добірку висловлювань про Україну та українську мову юних учасників Другого міжнародного дитячого конкурсу з української мови імені Петра Яцика. Молодь з жалем відзначає, що багато батьків і офіційних осіб, володіючи українською мовою, усе ж розмовляють російською. Директор центру „Українознавство" **Анатолій Мартинюк** з Києва розповідає про двотижневі курси з українознавства, що відбулися у січні-лютому в Білій Церкві. Проведення такого навчання забезпечує допомога з боку ККДУ (голова В. Волободюк), товариства „Самопоміч" в Нюарку (голова проф. Р. Воронка), кредитівки „Самопоміч" в Нью-Йорку (президент д-р Б. Кекіш), Крайової управи ветеранів Першої дивізії УНА (голова П. Буняк). Станиця Об'єднання колишніх вояків УПА в Рочестері, повідомляє **Іван Лико**, взяла участь у Панахиді в пам'ять Романа і Наталі Шухевичів, яку відправив 3 березня о. Василь Годенчук.

Сучасні проблеми з життя України висвітлені в копіях газетних статтей, які надіслали до „Свободи" з Філядельфії **Зиновій Квіт і Петро Гомель**. Останній з них побачив у місцевій газеті „The Philadelphia Inquirer" світлину з прапором України на недавній зимовій Олімпіяді і славить українських спортовців, які брали участь у змаганнях. **Вікторія Клос** прислала копію реклямного запрошення київської фірми, яка ґарантує працевлаштування з високою платнею і забезпеченням у США. Авторка листа закликає остерігатися таких запрошень.

Олена Наріжна надіслала з власного газетного архіву лист Патріярха Мстислава і пресове повідомлення про його обрання Патріярхом, опубліковані в газеті „Українські вісті" у 1990 році.

Редактор радіохвилі „Україна" і газети „Вісті УЗО" з Огайо **Петро Твардовський** надіслав інтерв'ю з народним артистом України Федором Стригуном, який раніше вже дав інтерв'ю нашому тижневику.

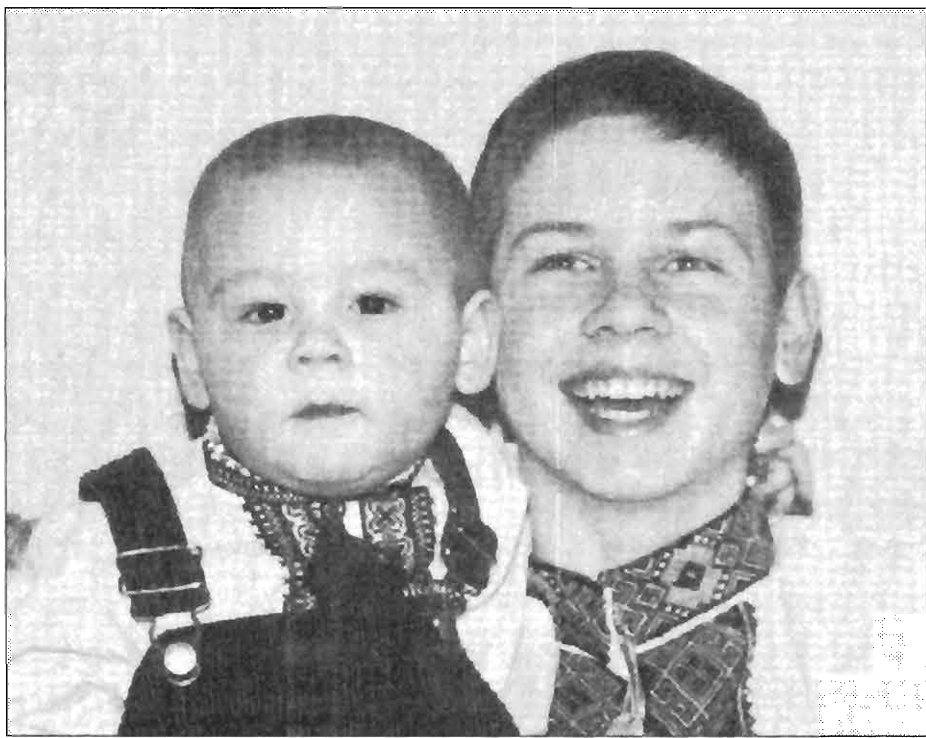
На теми аґресії Росії в Чечні надіслав статтю „Кремлівський аґітпроп зазнає невдачі" **Володимир Криловський** з Нью-Йорку.

Д-р Володимир Боднар з Парми, Огайо, надіслав рецензії на книжки Мирослава Кальби „Ми присягали Україні" (Львів, 1999) – про леґіон „Нахтіґаль", Ігоря Старосольського „Крутими дорогами" (Львів, 2000), спомини о. Володимира Грабця з перебування в італійському війську часу Другої світової війни, а також розповідь про спомин Мирона Ганушевського, присвячений Романові Шухевичу в книзі до 100-річчя Львівської гімназії, статтю з історії оперети в Галичині і роздуми щодо збройних протистоянь в сучасному світі.

Осип Панчишин з Чикаґо ділиться спогадами про рідне село Пеняки на Львівщині і еміґрацію українців до Венесуелі. **Марія Дитиняк** з Канади дякує за цікаві публікації у „Свободі", особливо ж за фейлетони О-КИ, а **д-р о. Іван Білянич** з Пенсильванії пропонує друкувати „Свободу" більшими літерами. **Степан Кікта** з Бруклину, Огайо, зауважує, що в некролозі Олени Глібович з Торонто (ч. 46 за 2001 рік) подано, що вона була ученицею і асистенткою О. Кошиця, тоді як насправді вона була ученицею колишньої асистентки О. Кошиця.

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Нові члени УНСоюзу

Михась та Іван Бачинські члени 184 Відділу Українського Народного Союзу в Нью-Йорку. До УНСоюзу вписали їх батьки д-р Інна та Ярема Бачинські. В цей час родина живе у Києві.

Джан Френсис IV, син Марії і Джана Гіллен, новий член 172 Відділу Українського Народного Союзу. Вписали свого внучка до УНС буня Ліда і дідо Орест Цяпки.

Христина Віра Дейчаківська нова членка 233 Відділу Українського Народного Союзу в Огайо, дочка Миколи Дейчаківського і Оксани Пронич. Записали свою доню до УНСоюзу батьки.

Христик Джеймс, син Марії і Джана Гіллен, новий член 172 Відділу Українського Народного Союзу. Вписали свого внучка до УНС буня Ліда і дідо Орест Цяпки.

Марко і Лариса Глуховецькі нові члени 434 Відділу Українського Народного Союзу в Онтаріо Канада, діти Андрія і Оксани Глуховецьких. Записала своїх внуків до УНСоюзу бабуся Марійка Глуховецька.

ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ!

Помер мгр. Я. Кришталович (1914–2002)

Св. п. Ярослав Кришталович

10 березня помер колишній секретар 222-го Відділу УНСоюзу Ярослав Кришталович. Мгр. Ярослав Кришталович народився в селі Братківцях біля Станиславова (тепер Івано-Франківськ), у родині о. Павла і Надії з Боднаруків. Закінчив народну школу, а потім гімназію у Станиславові. У тому часі вступив до Пласту та згодом став членом ОУН. Вищу освіту здобув у Познані, Польща, де став маґістром прав у 1938 році. У роки більшовицької окупації (1939–1941) був учителем української літератури. Під час німецької окупації (1941–1944) працював в Українському допомоговому комітеті в Копичинцях.

У 1944 році родина Кришталевичів подалась на Захід та перебувала у таборі біженців у Німеччині. Тоді Я. Кришталевич працював у ЗУАДКу в Мюнхені. В Ділінґені заснував пластову Станицю.

В 1950 році родина оселилась у Клівленді, де Я. Кришталович включився у працю новозаснованої пластової Станиці. За час свого пластування виконував різні обов'язки: дев'ять років був головою пластової Станиці, стільки ж – очолював станичну Раду, два роки очолював Осередок праці пластунів-сеньйорів, один рік був кошовим чоловічого пластового коша, один рік – таборовим референтом.

Я. Кришталович цікавився Пластовим музеєм. Коли в листопаді 1977 року. Пластовий дім став власністю Українського музею-архіву, допомагав переносити книжки і експонати до нового приміщення в Астродомі Церкви св. Йосафата. Високо цінив пластову оселю „Писаний камінь". Багато років був комендантом літніх пластових таборів. Кожного разу, після відчитання першого наказу, у своєму вітальному слові до таборовиків, бажав їм успішно та корисно відбути таборування на пластовій оселі – клаптику української землі. Цей питоменний вислів про пластову оселю напевно залишився у пам'яті багатьох пластунів.

Ярослав Кришталович був одним з організаторів Пластового Відділу ч. 222 УНСоюзу ім. Сірого Лева в Клівленді, Огайо. Відділ засновано 1965 року, секретаром вибрано Я. Кришталовича. На пості секретаря мґр. Я. Кришталович був від заснування Відділу до квітня 1997 року. Як секретар пластового Відділу старався втягати пластунів в ряди УНСоюзу та співпрацювати з усіми українськими громадськими організаціями на терені Клівленду.

Усі, хто співпрацював з ним, відчували риси його характеру – теплоту, співдружність, шляхетність. З усіма він ділився своїм досвідом і порадами.

За свою віддану працю для Пласту 1993 року одержав найвище відзначення – Орден св. Юрія в золоті, а в 1999 році, у часі відзначення 50-ліття Пластової станиці у Клівленді, був нагороджений Грамотою заслуги.

Вічна йому пам'ять!

Богдан Ковч

До членства УНСоюзу!

На підставі статті ч. 17 Статуту Відділи, Окружні комітети і члени запрошені присилати до Екзекутивного комітету всі передконвенційні проєкти для добра і добробуту Союзу. Після їх схвалення проєкти будуть передані Конвенційній статутовій комісії до розгляду. Всі пропозиції до зміни чи поправок Статуту просимо присилати до Головної канцелярії УНСоюзу, адресуючи їх до голови Передконвенційної статутової комісії, адвоката Тараса Шмаґали, мол.

Настало велике свято

Настало наше велике й радісне свято – Великдень, яке відриває нас від грішної землі і несе думкою в оселі Божі. Всі наші молитви, всі обряди наближають нас до Бога. З нагоди святої Пасхи вітаю Владик Української Православної Церкви Митрополита Константина, Антонія і Всеволода. Рівнож вітаю редакцію „Свободи" і усіх читачів тижневика.

Навесні сонце Боже до нас усміхається, а ми свято побожне зустрічаємо. Жінки й добрі матері до свята смачні страви заздалегідь приготовляють. Біля матерів діти стоять і уважно до материнських рук приглядаються, щоб все вивчити і запам'ятати, бо колись прийдеться їм самим пасху випікати.

Молімо Христа, щоб Господь допоміг нам повернути прадідівську релігійну силу, щоб ми без молитви рано не вставали, і щоб любов до свого ближнього не забували. Очищені від щоденних гріхів у Великому пості, ми готові йти на Великодню Службу Божу, яка починається опівночі. У церкві ми співаємо з надією, що наші брати в Україні нас почують і теж почнуть співати, і Воскреслого Христа прославляти. Свічки в руках людських ясно сяють, а людські думки під небесами літають. Людина без віри – істота не повна, вона немов та суха деревина, немов у розбурханім морі без човна, коли є надія єдина. Не надіймося на когось, а будуймо місце в Царстві Небесному своєю молитвою самі для себе.

Христос Воскрес! Йому слава і влада на віки вічні!

о. Володимир Боровський,
Мінеаполіс, Мін.

Останній Великдень на рідних землях

Ще юнаком я став членом ОУН і в 1944 році провід ОУН призначив мене на бунчужного до сотні Громенка на Лемківщині. Ми мали там організувати сотню УПА. Нам здавалося, що буде тяжко виконати це завдання, бо Лемківщина була дуже спольонізована. Але виявилось, що лемки не згубили своєї ідентичности, тож за короткий час ми організували сотню з 220 добровольців. Деякі з них не вміли підписатися, коли присягали: „Здобуду українську державу або згину за неї".

До УПА селянство ставилося дуже прихильно, допомагали чим могли, а найголовніше – харчами. Як сотня приходила до села, то діти вибігали: „Йде наше військо". По селах були зорганізовані станиці ОУН, а також провід ОУН тісно співпрацював з УПА. У 1947 році, коли польський уряд вивіз більшість лемків на північний захід, ще залишилось кілька сіл в нашому оперативному терені – Явірник, Брижава, Нетребка, Загути, Гута і Липа. Наша сотня заплянувала відсвяткувати Великдень, може, вже останній, на рідних землях.

У Велику суботу сотня вийшла на велику галявину, яка була поміж селами Гутою і Липою. Селяни сподівалися, що ми будемо святкувати разом з ними в селі, але ми повідомили всі залишені села, щоб люди ранком прийшли на цю галявину.

Хлопці взялися до праці, нарубали з дерева кругляків і приготували довгі столи до свячення пасок, а також Престіл до відправи Служби Божої. Ранком, ще за ранньої темноти, з усіх залишених сіл, з гір в сторону галявини сходились селяни, несли зі собою святочні харчі. Коли почалось видніти, уся галявина була заповнена, столи позастелювані білими обрусами, а на них стояли гарні святочні кошики.

Відтак капелян о. Кадило вбрав священичі ризи, які він постійно носив зі собою. Настала тиша. Селяни зі складеними руками на грудях були готові до відправи. Нараз почувся голос капеляна: „Христос Воскрес!". Тут же могутньо селянство заспівало: „Христос Воскрес!". Сонце через ялиці кидало своє золоте проміння, немов разом з нами святкувало цей величний день Христового Воскресіння.

По відправі Служби Божої о. Кадило йшов вздовж столів і святив паски. Тут радості не було кінця. Я виставив сильні застави, щоб ворог несподівано не заатакував, бо наш могутній голос „Христос Воскрес!" лунав гейген до Перемишля і до Бірчі. Селяни радісно ділилися з нашими вояками свяченим. За українським звичаєм, молоді дівчата почали виводити „Гагілки".

Святкова картка з 1947 року.

Близько 4-ої години зв'язковий від ройового Ворона повідомив, що в нашу сторону йдуть поляки. Коли вони наблизилися, то наш рій, який був на забезпеченні, відкрив кулеметний вогонь. Ворог відповів тим самим. Під час перестрілки сотенний запевнив селян, що ми маємо сильне забезпечення і ворог не прийде. По короткій перестрілці ворог відступив. Зв'язкові повідомили, що ройовий Ворон поранений. Вояки принесли його на поляну. Наша радість закінчилася смутком. Присутні були його родичі і ціла родина. Д-р Сян дав йому першу поміч. А щоб його завезти до санітарної криївки у село Поруби, треба було чекати, доки не смеркне. Сотенний призначив ройового Журбу, щоб завіз Ворона до криївки.

Під вечір наша сотня відмашерувала в ліс, і поміж селами Гутою і Явірником, ми закватирували. Я виставив сильні застави, і вояцтво заснуло твердим сном. Ми зі сотенним довго не могли заснути, тривожились чи ройовий Ворон буде жити. Вранці зв'язкові повідомили, що Ворон помер.

Вже почався день, хлопці тішились і ділились свяченим, яке залишили їм селяни. Біля 2-ої години по полудні зірці з ялиць повідомили, що в нашу сторону знову йдуть поляки. Сотенний дає наказ замаскуватись зеленим з ялиць чанням, зайняти догідні становища і чекати на ворога. Уже чуємо голоси польської і руської команди. Нараз сотенний дає наказ: „Вогонь", і сильний кулеметний вогонь посипався в сторону наступаючого ворога. Ворог не мав можливости зайняти оборонні становища і почав тікати, залишаючи багато вбитих і поранених. Сотенний знову дав наказ відкрити вогонь. Ми вибігли зі своїх становищ і помчали за ворогом.

Я натрапив на пораненого польського поручника, який просив не вбивати його, бо це росіяни змусили їх до наступу. Ми подали допомогу пораненим і вислали гінця до села Явірника, щоб приїхало кілька возів і завезли поранених до Бірчі. У нас не було жертв.

Увечорі сотня відійшла в ліси за селом Загутами. Цей Великдень на рідних землях залишився у моїй пам'яті на усе життя.

Іван Йовик-Соколенко,
колишній бунчужний сотні Громенка

У рідному Львові

„Я не буду чекати на те, що Україна зробить для мене, а сам зроблю добре діло для неї..."
(Парафразовуючи слова Джона Ф. Кеннеді...)

Як тільки я дочекався мого пенсійного віку, став ладнати свої клунки, книжки, ноти, олівці, світлини й адреси, і сказав собі категоричним тоном: „Їду!". Попращавшись з дружиною, дітьми й внучатами, та ще й з улюбленцем-котом, я махнув на півроку в Україну, країну моїх мрій, моїх плянів і бажань попрацювати для неї, для моїх приятелів-музик, з якими єднає мене щиросердечна дружба.

Моїм причалом знову була рідня заслуженого композитора-академіка Миколи Колесси (з яким дружив колись мій покійний батько, піяніст Роман Савицький), ота рідня, яка пригорнула мене до себе на повних шість місяців. Спасибі вам, пані Ксеню, за все.

У Львові я чи не п'ятих вакацій, та все у поспіху, в біганині. Немає можливости попрацювати з молодими талантами, а їх навиростало багато – всі тямущі, рвуться до науки, люблять українську музику і всі хочуть побачити українця з Америки, що шестилітнім хлопцем покинув рідну землю, а тепер раз-по-раз повертається до неї, говорить чистою українською мовою, без домішки американських слів.

Львів привітав мене соняшними усмішками липня, безхмарним небом, що розтягнулося над містом блакитною, прозорою парасолею. Привітавшись з домашніми, я одягнув скоренько короткі спортові штанці, таку ж сорочку, і кинувся перевіряти, чи все тут, у Львові, стоїть в порядку, відчищене, відмальоване, як мені обіцяв шановний голова міста Василь Куйбіда.

Мене знову захопила чиста українська мова львів'ян, додала мені крил до лету. Десь поділися прожиті в Америці літа, і я став гейби хлопчиною – веселим, щасливим, у підскоках... Я простягнув руки до сонця і відразу став малим дітваком, що поспішає раненько до садочка, де добра вчителька-психолог (пані Яворська) віддала була мені плачливому малий акваріюм з червоними рибками:

– Гляди, годуй їх і не плач за мамою.

Я втихомирився і щоденно годував рибок...

Ще гляну дитячими очима на Оперний театр, куди мене батько (ховаючи під довгим плащем) пропихав потайки до ложі слухати оперу. Дітей тоді до театру не впускали.

Та час кидати дитинство і прокидатись дорослим. У мене в руках – мистецька книга талановитого Василя Пилип'юка „Барви міста". Вона й наснажить мене на спогад про Львів красою фотознімок і вдумливим, чарівним вступом. Він пише: „Жити й працювати в такому преславному місті, як Львів – велике, ні з чим не зрівняне щастя. Львів треба відчувати серцем, душею і розумом, аби повністю пізнати його філософію, його мудрість, натхнення, його славетну історію...".

Адже ж по його бруківках маршували наші численні герої і подвижники, Богдан Хмельницький, запорожці, Усусуси, вояки УПА і новітні герої-мученики.

Доброго, щасливого дня любий Львове! Тебе вітає твій „блудний син".

Роман Савицький, мол.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

В пам'ять Тараса Шевченка

ЧИКАҐО. – 10 березня в залі школи св. о. Миколая відбувся концерт на честь великого сина українського народу Тараса Шевченка. Святковий концерт розпочався „Заповітом" Тараса Шевченка у виконанні хору „Сурма" під дириґентурою Зеоніда Модрицького. Хор виконав „Реве та стогне" в музичній обробці С. Стельмащука. Свято відкрила Іванка Ґорчинська, а ведуча концертом Оля Винничук прикрасила свято бадьорими цитатами.

Святкове слово про Т. Шевченка виголосив інж. Олексій Коновал. Приємність українського співу принесли глядачам учні катедральної школи св. о. Миколая під проводом Марти К. Стадник, учні школи українознавства „Рідна Школа" під керівництвом Оксани Хитрої, квартет юних сумівок „Вінок" під керівництвом Володимира Поповича. Уривки з поеми „Гайдамаки" прочитали Ярослав Боднар і Анна Сікора.

Милими звуками сопрано торкнулась присутніх солістка Мирослава Кука при акомпаніяменті Лілі Турвало. Тенор Василь Матвіїв співав при акомпаніяменті Оксани Криштальської.

Сумівський хор, який під дириґентурою Володимира Поповича був короною концерту, виконав „Встає хмара" В. Ємця, „Гамалія" Ю. Мейтуса та „Садок вишневий" А. Гнатишина.

Організував свято Іллінойський відділ УККА, від імені якого привітав Генерального консула України в Чикаго д-ра Бориса Базилевського та всіх на залі мгр. Лука Костелина.

ЛуК-а

* * *

ПАРМА, Огайо. – „Рідні Школи", молодіжні організації Пласт і СУМ, хор „Дніпро", вокальний квартет „Нова пісня", і УЗО взяли участь 10 березня у залі українського православного собору у вшануванні пам'яті Т. Шевченка. Програму відкрив коротким словом голова УЗО мгр. Василь Ліщинецький.

Бандуристи школи ім. Гр. Китастого при соборі св. Володимира виконали „Заповіт" і „Шевченкову сюїту" в обробці О. Махлая. Слово про Т. Шевченка, яке прочитала учениця Тамара Сопка, написала учителька „Рідної Школи" Оксана Шараневич. Опісля учні „Рідної Школи" в українських строях продеклямували вісім поезій. Гарно виступили, зокрема Юля Твардовська і Христя Скабик в поемі „Лілея". Диригенткою дитячого хору була Оля Блащак при супроводі Дозі Кріслатої. Темпераментним декляматором виявився Зенон Чайковський, соліст хору „Дніпро" і Капелі бандуристів.

Школа катедри св. Йосафата виступила з двома піснями, а в збірній деклямації „Встань, Тарасе", до слів учительки А. Завадівської, виступали учні другої кляси. Церковний хор при катедрі св. Йосафата виступив під керуванням Анни Келер.

Чоловічий квартет першої української баптистської церкви заспівав три пісні. Програмою концерту проводив інж. Евген Палка. В другій його частині учні „Рідної Школи" ім. Т. Шевченка при українському православному соборі св. Володимира показали літературно-музичну композицію, яку опрацювала директор школи Катерина Немира (музичний супровід – Наталія Боєчко, світлини Наталії і Володимира Боднар).

Пластуни в одностроях виконали монтаж з прозірками „Тарас Шевченко – художник" (провідниками були Орися Ковч і Дозя Кріслата). У дальших точках концерту взяли участь Олеся Рабосюк, квартет старших юначок під керівництвом Лідії Кобрин, молодь при УКЦеркві св. Покрови під керівництвом Марії Помірчої, хор „Дніпро" під керуванням Оксани Боднарчук у супроводі Наталі Боєчко.

Д-р Володимир Боднар

* * *

НОРТ-ПОРТ, Фла. – Українська громада вшанувала 9 березня пам'ять Тараса Шевченка концертом, який зорганізовано заходами Українського громадського комітету під патронатом УККА та УКРади. Свято відбулось в осередку ім. св. Андрея. Відкрив його голова Роман Малик. „Заповіт" відспівав об'єднаний хор під керівництвом Миколи Андрушка. Далі провадив програмою д-р Володимир Король, котрий попросив до слова Галину Король, яка розповіла про життя і творчість Тараса Шевченка. „В цілій світовій літературі не знайдеться письменника чи поета, котрого би так любив простий люд перед котрим схиляли голови всі українські і світові мислителі", – сказала Галина Король. Учасники свята уважно слухали слово про нашого національного генія Т. Шевченка.

У мистецькій частині виступили квартет „Мрія" – Марія Ковальська, Надія Лобур, Ольга Пастернак, Зоя Филипович, музичний супровід – Іраїда Черняк; декляматорка Валентина Мушинська, Микола Латишко, жіночий хор під керівництвом Любові Добровольської-Інґрам. Хор під керівництвом Миколи Андрушка виконав чотири пісні. Заключне слово виголосив голова комітету Роман Малюк.

Григорій Королишин

Баль інженерів у Філядельфії – вже 48-ий з черги

В суботу, 2 лютого цього року, у приміщенні готелю Парк Гает у Філядельфії успішно відбувся традиційний – вже сорок восьмий – баль Філядельфійського відділу Товариства українських інженерів Америки.

Цьогорічний баль складався з трьох частин: презентації дебютанток, бенкету і танцювальної забави з участю оркестри „Темпо".

Після одногодинного коктейлю, о год. 7-ій вечора, інж. Методій Борецький, голова Філядельфійського відділу ТУІА, відкриваючи баль, привітав присутніх гостей, зокрема Високопреосвященного Владику Стефана Сороку і голову Головної управи Товариства українських інженерів Америки інж. Андрія Вовка та його дружину, побажав всім смачної вечері і приємної забави.

Після формального відкриття балю почалася презентація вісьмох дебютанток і їх супроводів. Ними були (в дужках подаємо супровід): Наталія-Ганнуся Сорока (Александер Безушко), Діяна Щерба (Михайло Радано), Лариса-Наталія Кострицька (Ерик Різанов), Христина-Оксана Гудь (Роман Ганкевич), Ірена Зарічна (Александер Кнігницький), Александра-Марія Федорійчук (Михайло-Дмитро Благий), Оксана Ласовська (Антін Дурбак), і Марія Нестор (Олег Ступень). Членами комітету дебюту були: Ярослава Галавай, Андрея Калита, Марійка Циган і Маруся Циган. Дебютанток приготовляла Ярослава Галавай. Дебютанток привітав і представив присутнім інж. Методій Борецький. Допоміжними у приготуванні дебютанток був також майстер церемонії д-р Володимир Карпинич. Інж. М. Борецький вітав кожну дебютантку особисто і декорував їх відповідною стрічкою, при допомозі Ірини Кінах і Ярослави Галавай. Після закінчення презентації згаданих дебютанток і їх супроводів почався обід-бенкет, який тривав до 9-ої години вечора. Бенкетову молитву, відповідно до хвилини, провів Високопреосвященний Митрополит УКЦ у США Стефан Сорока.

Зліва: Андрея Калита, інж. Методій Борецький – голова, Ірина Кінах, Володимир Карпинич – МС, Оксана Ласовська і Антін Дурбак, Ірена Зарічна і Александер Кнігницький, Лариса Наталія Кострицька і Ерик Різанов, Наталія Ганнуся Сорока і Александер Безушко, Діяна Щерба і Михайло Радано, Христина Оксана Гудь і Роман Ганкевич, Александра Марія Федорійчук і Михайло Дмитро Благий, і Марія Нестор і Олег Ступень, Ярослава Галавай, Маруся Циган і Марійка Циган.

Після бенкету почалася танцювальна забава, яка тривала до 2-ої години ранку. Танцювальну забаву балю започаткували дебютантки зі своїми супроводами, а відтак з батьками. Під час перерви танцювальної частини балю зі словом привіту виступив інж. Андрій Вовк, голова Головної управи ТУІА. Бездоганно грала оркестра „Темпо". На бенкеті було 280 осіб, а на забаві біля 500. Розміщення за столами перебувало в руках д-ра Лариси Заїки, яка вив'язалася зі свого завдання дуже добре.

До балевого комітету належали: Методій Борецький – голова, Лариса Заїка, Марта Шиприкевич, Ігор Ковалів, Василь Камінський, Оленка Кабурська, Володимир Горбовий, Мирон Білас, Михайло Комановський, Орест Ганас і Петро Штомпель. Усім їм належиться особливе признання за успішне проведення цього традиційного балю інженерів у Філядельфії.

Методій Борецький

Вони йшли вмирати - щоб Україна жила

Дитячий садок при ОУК „Джерело".

ЕДМОНТОН, Канада. – Чотири жіночі організації Едмонтону – Ліґа українських католицьких жінок Канади, Ліґа українок Канади, Союз українок Канади і Організація українок Канади – вшанували жінок-героїнь коротким, але змістовним концертом, в неділю, 24 лютого в залі УНО. На сцені висів, прибраний у вишиваний рушник, портрет замученої в тюрмі Ольги Басараб, на стояку посередині сцени виднів напис у пам'ять розчавлених більшовицькими танками, „500 жінок у Кінґірі", а портрети чотирьох інших жінок-героїнь стояли на стояках перед сценою.

Після вступної пісні-молитви „Благослови, душе моя, Господа" у виконанні хору „Дніпро", відкрила це традиційне вже від 1950-их років в діяспорі свято і привітала присутних, а зокрема Владику Кир Лаврентія, Ліда Брода. З черги хор „Дніпро" під дириґентурою Марії Дитиняк відспівав три пісні. Солісти Еміліян Ґрох і Леся Талпаш. До третьої мініятюри-пісні акомпаньювала на фортепіяні Вікторія Ковальчук. Далі дитячий гурток при ОУК „Джерело" під керівництвом Олі Миц виконав сценку „Курився шлях, чужі іржали коні" про синьооку татарську бранку з Рогатина, українку Настю, славну жінку падишаха Сулеймана Великого.

Головною точкою була добре опрацьована і гарно виголошена доповідь Люби Бойко-Бел. Вона назвала ряд жінок-героїнь з різних століть історії українського народу, зупиняючись зокрема на „символах" найвищої жертви українок XX століття, таких як Ольга Басараб, Олена Теліга, Алла Горська, а кінчаючи на досі безіменних 500 героїнах Кінґіру. Вірш Тетяни Федорів „П'ятсот", присвячений жінкам-героїням Кінґіру, виголосила Оля Миц, і трарна композиція Сергія Яременка на слова того ж вірша, у виконанні Люби Качмар на фортепіяні, доповнили її доповідь.

Люба Качмар заграла в'язанку українських пісень. На кінець дві, досі не чувані в Едмонтоні пісні, під акомпаньямент бандури, заспівала Галина Заруська: „Тополина земля" і „Синові в дорогу" слова М. Сингаївського, музика А. Филипенка. Ліда Брода подякувала учасникам. Свято закінчено національним гимном.

П. Саварин

РІО-АЗУЛ, Бразилія. – 2–3 березня відбувся XXIX конґрес української молоді Бразилії, на якому 160 делеґатів представляли більшість місцевостей, в яких молоді люди українського походження входять до молодіжних організацій. В роботі конґресу взяли участь (зліва): епарх Української Католицької Церкви в Бразилії, єпископ Єфраїм Василь Кривий, президент Українсько-Бразильської центральної репрезентації Йосип Вельгач, представник Бразильської урядової служби підтримки середніх і малих виробників Ж. Франзім, викладач Центрально-Східнього університету Юлій Татарченко, ректор семінарії о. Юрій Чайнюк.

Прот. о. Микола Мулусь

Нашому Відділові СУА – десять років

НОРТ-ПОРТ, Фльорида. – 17 листопада 2001 року наше жіноцтво святково відзначило 10-річчя місцевого Відділу СУА. У 1991 році кільканадцять членок СУА на чолі з Марією Наваринською вирішили створити в Норт-Порті відділ СУА. Це сталося 21 лютого, на першому інформаційному засіданні. Новому Відділові Централя СУА дала назву: „56-ий відділ ім. Мілени Рудницької". Головою було обрано М. Наваринську, яка вміло керувала Відділом впродовж п'яти років.

У 1996–1998-ті роки Відділ діяв під керівництвом Марійки Білинської. Діючою головою тепер вже кілька літ є Орися Свистун. Із 18 членок Відділ збільшився до 100. Всі членки передплачують журнал СУА „Наше життя", більшість з них є членами Українського музею в Нью-Йорку.

Свято 10-річчя готував Ювілейний комітет, його очолювала Марія Наваринська, а членами були О. Свистун – голова Відділу, Надя Іванчук, Олена Качала, Надія Мандрусяк, Ірина Радзикевич, Леся Яськів, Анна Павлів-Маріянні, Марія Граб, Марія Чорній, Анна Скіць, Марія Чорна, Зіна Ференц, Оксана Мельничин, Мирося Бойсюк, Марія Білинська, Галина Король, Христя Лазор, Любов Інграм, Люся Гарасимів, Лана Яримович, Іванна Головата, Ліда Марусин.

Свято пройшло з великим успіхом. Єдиною прикрістю було, що представниця Централі СУА, редактор „Нашого життя" Ірина Чабан не змогла прибути на наші святкування. У бенкетовій залі гості сиділи за прибраними під мистецьким керівництвом Христі Лазор столами. Був до послуг „коктейл" і чудодійний фльоридський напій (праця рук Л. Гарасимів, І. Герент, Х. Лазор). На сцені – велика емблема СУА, її виготовив М. Бойсюк.

Після загальних привітань, гимну СУА і молитви, яку провів парох української католицької церкви Входу в храм Пресвятої Богородиці митрат-протопресвітер о. В. Волощук, учасники свята проказали „Молитву СУА" і запалили „вічний вогник" в пам'ять членок, що відійшли у вічність. Це довершили колишні голови Відділу М. Наваринська, М. Білинська, діюча голова – О. Свистун. Історію 56-го Відділу коротко змалювали в своїм слові Н. Іванчук та І. Радзикевич. Вечеря була в заряді господарської референтки Лідії Марусин і її заступниць – З. Ференц, М. Чорною та цілою „плеядою" союзянок з кавою і домашніми тортами (котрими турбувалася Іванна Головата).

Ведуча програмою Лариса Шпон передала привіти від голів місцевих організацій. Від 17-го Відділу з Маямі (приїхало 3 особи) вітала нас п. Дзюбинська, від гостей із Ст. Петербурґу (124 Відділ) передала найкращі побажання Дзвінка Голія (одна з 13-ти осіб, що загостили на ювілей). Художню частину розпочав своїм виступом квартет СУА у складі: О. Пастернак, Л. Інграм, З. Филипович, Р. Стецьків-Лонг. Далі виступ жіночого хору 56-го Відділу СУА, деклямація „Перші кроки Відділу" (укладу М. Чорній) у виконанні Орисі Білас.

Діюча голова Відділу О. Свистун нагородила членок-основниць та довголітніх членок чудовими рожами, а це були: В. Бардиш, С. Барусевич, С. Бабій, М. Граб, Є. Єнцин, Ю. Костишин, М. Наливайко, Л. Романишин, М. Химинець, Л. Яськів, О. Яримович.

Відзначення Відділу за жертвенну, безкорисливу працю отримали – Л. Гарасимів, З. Ференц, З. Филипович, Г. Король, Р. Кохно, Х. Лазор, С. Малюк, Н. Мандрусяк, О. Мельничин, Г. Петришин, І. Радзикевич, А. Скіць, М. Чорна, Р. Яримович. Грамоти ім. М. Рудницької – патронки Відділу – за особливу працю призначено дириґентові жіночого хору при СУА мґр. Любі Добровольській – Інґрам, колишній голові Відділу М. Білинській, діючій голові Відділу – Орисі Свистун. Почесне членство надано М. Чорній, Н. Іванчук – за віддану працю для Відділу впродовж 10-ти років.

Нагороду-грамоту зі званням „Почесної голови" отримала М. Наваринська, засновниця 56-го Відділу.

Чистий прихід із ювілейних святкувань 56-ий Відділ в сумі 3,000 дол. передав на будову Українського музею в Нью-Йорку. Окрема подяка належиться Омельянові Грабові за виготовлення афіш, програмок, квитків, цілковито безкорисливо.

Галина Король,
пресова референтка 56-го Відділу СУА

Сумівський баль дебютанток

Танцювальний вихід дебютанток.

Дебютантки СУМ з ескортами.

НЬЮ-ЙОРК. – 9 лютого, в залі „Кравн Пляжа Готель" у Вайт Плейсі, Крайова управа Спілки Української Молоді Америки влаштувала 38-ий Сумівський баль дебютанток, які досягли 16-річчя і вступають у новий етап свого життя. Сумівська родина з приємністю представила 12 юначок – з надією, що вони будуть творити гроно нових виховниць в СУМі, займатимуть відповідальні провідні функції в українському суспільстві. Ярослав і Леся Палилики та Ліда Микитин відкрили баль. Голова Світової і Крайової управ СУМ Юрій Наконечний привітав усіх присутніх на балі. У проведенні свята допомагали Марта Мацелюх, Лариса Юрченюк, Марійка Вирста, Адя Рудик, Геня Блага, Анета Журавська, Марія Дупляк, Андрій Бурчак, Мирон Кuземчак, Ярослав Кіцюк, Марта Пушка і Лев Іваськів.

Відкрив бенкет молитвою о. Богдан Данило. Ведучі представили дебютанток з їхніми ескортами та батьками. Молоді пари встали до танцювального входу, який підготував молодий хореограф Гриць Момот з сумівського танцювального ансамблю в Йонкерсі.

В складі дебютанток були: з осередку Нью-Йорк – Уляна Блага з ескортом Михайлом Павлінським, Леся Гаргай з ескортом Давидом Одомірком, Таня Заяць з ескортом Романом Іваськовим; з осередку Йонкерс – Андрея Бибель з ескортом Володимиром Юрченюком, Аня Заровна з ескортом Стефаном Фричем, Оля Крижалка з ескортом Массімо Салватором, Стефанія Пушка з ескортом Матеєм Водзицьким; з осередку Філядельфія – Катруся Вирста з ескортом Данилом Пущаком, Христина Лесюк з ескортом Володимиром Вирстою; з осередку Бінґгамтон – Роксоляна Стець з ескортом Григорієм Яцинським, Христина Харук з ескортом Тарасом Чебіняком, Оксана Чебіняк з ескортом Стефаном Росем. Уляна Блага виголосила „Присягу дебютанток СУМ".

Який шлях обирають дівчата? Уляна Блага має бажання стати журналісткою, Андрея Бибель – піти на студії підприємництва, Катруся Вирста мріє стати учителькою, Леся Гаргай – адвокатом, Анна Заровна – перекладачем з чужих мов, Таня Заяць обирає кулінарне мистецтво, Оля Крижалка буде лікарем, Христина Лесюк – розслідувачем вбивств, Стефця Пушка вивчатиме чужі мови та працюватиме з дітьми, Роксоляна Стець – майбутня мисткиня, Христина Харук та Оксана Чебіняк вчитимуться на адвокатів. Після презентації дебютанток відбулася забава, для якої грала оркестра „Золота Булава". Коломийка молоді тривала майже 30 хвилин. Присутні розважалися до ранку.

Орест Козіцький,
пресовий референт Крайової Управи СУМ А

Громада по нитці...

В 1992 році група українських жінок у Фреш Медовз, Н. Й., спонзорувала обід і льотерію, щоб зібрати гроші для сиріт в Україні. Вони зібрали 1,504 дол. і з того скромного початку постало Товариство допомоги сиротам в Україні, яке сьогодні фінансово підтримує понад 1,000 найбільш знедолених дітей.

У сьогоднішній Україні бідує значна частина її населення – через занепад економіки та нечесну бюрократію. Пенсіонери і безробітні отримують мізерну допомогу і не раз мусять чекати на неї по кілька місяців.

Сироти в Україні перебувають ще в гіршому становищі, бо мало хто може заступитися за них. Більшість з них живе у сиротинцях, що є під контролею державних адміністраторів. Однак багато сиріт живе з тітками, старшими сестрами чи братами, з бабусями. Товариство концентрує свою увагу на таких сиротах, бо тут ситуація може бути перевірена, і поміч подається так довго, як довго вона йде на користь дитині.

Програма товариства не складна. Товариство шукає спонзорів, які можуть щомісяця виділити з власного бюджету тільки 15 дол. на місяць на утримання сироти – зі списку дітей, які чекають на допомогу. Спонзор отримує фотографію, короткий життєпис дитини і починає допомагати їй.

Товариство створило в Україні мережу допомогових відділів в усіх областях, де з нами співпрацюють чесні довірені особи. Вони наглядають, щоб гроші надходили, кому призначено, і перевіряють їхнє використання.

Члени Товариства працюють добровільно, без жодної платні. Товариство має статус неприбуткової гуманітарної організації (501c3), це значить, що спонзори можуть відраховувати свої суми грошей від федерального податку у США.

Часом виникає ситуація, коли потреба певної сироти є більша, ніж спроможності її спонзора. Ось випадок з Андрієм Ротаром, напівсиротою та інвалідом з Одеси. Батько помер, коли Андрієві було чотири роки. Через ускладнення при пологах Андрій захворів на дитячий церебральний параліч, якого не можна вилікувати. Андрій не може ходити, він змушений переміщуватися на паличках.

Незважаючи на хворобу, Андрій має веселу вдачу, має багато друзів, добре грає в шахи і пише вірші українською мовою (і це – у зросійщеній Одесі!). Він навіть взяв участь у конкурсі на кращі слова до державного гимну України.

Тепер Андрієві 18 років, він успішно вчиться в 11-ій, останній клясі середньої школи (вчителі приходять до нього), і хотів би навчитись якось заробляти на життя. В минулому році він успішно закінчив тримісячні комп'ютерні курси, і продовжувати навчання в тому напрямі було б ідеальною ров'язкою для його майбутнього. Але для дальшого комп'ютерного навчання Андрію потрібний мати свій комп'ютер, а це коштує приблизно 1,000 дол., які Товариство не може йому подарувати, бо має безліч інших видатків. Тут приходить на думку українське прислів'я „Громада по нитці – бідному сорочка!".

Ми можемо помогти Андрієві стати самостійним, посилаючи кілька долярів чеком, виписаним на „Orphans' Aid Society" (на чеку, злівого боку внизу, під назвою банку, є місце на „Memo" або „For", і там слід дописати: „Для Андрія Ротара") і вислати на адресу Товариства, що подана в цій статті.

Населення України зменшується: в 1991 році там було 52 мільйони, цього року є 48,760,474 (див.„The World Almanac and Book of Facts, 2002", с. 858). Через погані життєві обставини більше людей вмирає, ніж народжується. Діти – це майбутнє кожного народу. Нам треба помагати сиротам України, щоб вони виростали здоровими і свідомими своїх завдань. Адреса товариства: Orphans' Aid Society, PO Box 630245, Little Neck, NY 11363. Tel.: (718) 423-4966, (e-mail: oasukraine@yahoo.com, де можна отримати додаткову інформацію про працю товариства в Україні).

Роман Трач,
Пенфілд, Н. Й.

Свято Тараса Чупринки

НЬЮ-ЙОРК. – 10 березня була відправлена Служба Божа з Панахидою за генерал-хорунжого Тараса Чупринку. На Службу Божу прийшли з прапорами члени Пласту та СУМу, а також члени ОЖ ОЧСУ. Після Служби Божої у залі СУМу проходили святочні сходини, які відкрив голова осередку СУМ Микола Грицков'ян.

Молодий дівочий хор „Пролісок" при осередку СУМ виконав пісню „Молитва за Україну" під керівництвом Андрія Стасіва. „Молитву українського націоналіста" прочитала Дарія Грицков'ян. Після цього святочне слово мав Богдан Гаргай – Генеральний секретар Світової управи СУМ. Також була прочитана драматична рецитація Володимира Курила, після чого хор „Пролісок" виконав декілька патріотичних пісень.

Дарія Рекуча

Подарунки надійшли до потребуючих

Світова Рада Суспільної Служби СКУ щиро дякує численним добродіям за зрозуміння акції однодолярового фонду та передає подяку сотень матерів з діточками та немічних самітніх людей.

У 2001 році Комітет однодолярового фонду вислав в Україну 861 пачку з одягом приблизно для 3,500 дітей, в тому числі 25 великих посилок до священиків українських церков для розподілу самітнім матерям з дітьми. Зворушливим є ставлення деяких американських церков, які влаштовують спеціяльні збірки одягу для українських матерів з дітьми.

Наша щира подяка о. Богданові Лукію в Нюарку і о. Юрію Маркевичеві в Випані за допомогу у збірках дарів. Теж щира подяка УНСоюзові та УПЛДМ в Торонто за книжки, альманахи, журнали, що становлять частину посилок.

Комітет однодолярового фонду

Зустріч сеньйорів Пластової станиці

Учасники зустрічі пластунів-сеніорів.

НЬЮ-ЙОРК. – 10 лютого Осередок праці пластунів-сеньйорів при станиці Нью-Йорк влаштував традиційну „Різдвяну зустріч" з цікавою програмою, якою провадив голова осередку Володимир Гнатківський. До відкриття він запросив Уляну Старосольську, Ярославу Рубель і Богдана Михайліва, які засвітили свічки в керамічному свічнику на столі. Стіл урочисто прибрала Лариса Зєлик. Залунала щедрівка „Щедрий вечір" та інші різдвяні пісні, які переплітали програму, близьку до сердець присутніх. Юрій Ференцевич поділився своїми враженнями з подорожі під час Різдва і Нового року в Україну, яку він побачив очима пластуна, котрий востаннє святкував це свято на батьківщині у юнацькі роки. Слава Рубель, голова Головної Пластової Булави, розповіла про підготовку до Ювілейної міжкрайової пластової зустрічі, яка має відбутися 11–24 серпня в Свіржі, Україна, для візначення 90-річчя Пласту. Молодь на святі матиме нагоду зустрічатися, таборувати, мандрувати, пізнавати околиці та згадувати засновників Пласту в Україні. Відтак Мотря Мілянич продеклямувала вірш Романа Завадовича „З нами Бог". А опісля присутні, при смачних різдвяних стравах і ласощах, про які подбали голова осередку Володимир Гнатківський і його дружина Богданна, мали нагоду порозмовляти, пожартувати, знімки оглянути і поспівати. На прощання співали колядку „Бог предвічний".

Мотря Мілянич

УКРАЇНА І СВІТ

Військо говоритиме українською мовою

Доброчинна діяльність громадської організації „Українській армії – українську мову" почалась у 1999 році, але уже приносить поважні зрушення в армії та в суспільстві України. Про мовну проблему в Україні турбуються також інші організації, які влаштовують конкурси з грошовими нагородами, щоб в такий спосіб не тільки популяризувати вжиток української мови, але і матеріяльно допомогти тим її носіям і подвижникам, які ще й досі, у несприятливих умовах, її обстоюють і за те не раз терплять від наруг і загрози втратити посаду.

У 2001 році західня діяспора щедро підтримала нашу акцію, жертвуючи на наш фонд 7,050 долярів, що уможливило надати 32 нагороди (8 золотих, 10 срібних і 14 бронзових). Крім цього, ми провели науково-практичну конференцію у військових навчальних закладах Харківського гарнізону на тему: „Основні напрямки виховання українського військового інтелігента у вищих закладах Збройних Сил України". На цій конференції, що відбулась 22 листопада 2001 року, професор д-р Богдан Сусь передав лавреатам 7 грамот із грошовими нагородами від фонду „Українській армії – українську мову".

Дякуємо усім добродіям за доброчинний внесок на утвердження української мови на нашій землі.

Тарас Козбур,
представник фонду

До відома читачів, що користуються Інтернетом

Берченко Микола, Березовська Ірина. Синьо-жовті сторінки Internet. Про Україну та українців. – Львів: Ліга-Прес, 2000. – 404 с. ISBN 966-7483-28-2

Цей довідник є путівником у нетрях Internet-ресурсів, які пов'язані з Україною і українською тематикою. Всі відомості укладені за тематичним принципом: життя суспільства і засоби масової інформації, економіка і фінанси, наука і освіта, медицина і охорона здоров'я, культура, розваги тощо. Особлива увага приділена ресурсам, які демонструють потенційні можливості української науки і промисловости, сприяють міжнародним економічним та науковим контактам. Призначений для широкого кола користувачів Інтернету. Матеріял поданий українською та англійською мовами. Подаємо для спроби кілька цікавих Інтернет-адрес. Отже, загальна сторінка українських ресурсів: http://www.geocities.com/nspilka/links/index.html Телефонічний довідник м. Львова та области: http://www.mtm.lviv.ua/phone/tel-in.html

Лекція Мирослава Мариновича про релігію та політику в Україні

Проф. М. Маринович

Мирослав Маринович, директор Інституту релігії та суспільства у Львові, виступатиме у квітні у Вашінгтоні, Філядельфії, Бостоні та Нью-Йорку з лекціями про релігійну та політичну ситуацію в Україні. Проф. М. Маринович є також віце-ректором Львівської Богословської академії .

М. Маринович був одним із членів-засновників Української Гельсінської Групи, внаслідок чого провів 10 років у радянському ҐУЛаг-у (1977-1987). У 80-ті роки з приходом до влади М.Горбачова та утвердженням „гласности" М. Мариновича звільнили, а 1991 року – реабілітували. Він став також засновником Української Асоціяції міжнародної амнестії, а в 1997 році – Інституту релігії та суспільства. Проходив стажування в Колюмбійському університеті та університеті Еморі (США) та Католицькому університеті в Наймеені (Нідерлянди).

У Нью-Йорку 13 квітня в Українському Інституті він викладе своє розуміння стану справ людини та політичної ситуації, що склалася довкола парляментських і місцевих виборів. У Філядельфії колишній в'язень сумління буде обговорювати ролю дисидентів в Україні. Професор Маринович буде також читати лекції: в перший тиждень квітня – у Католицькому університеті у Вашінгтоні та 11 квітня – в Українському науковому інституті Гарвардського університету.

В останні роки М. Маринович є радником з екуменічних питань Кардинала Гузара, Глави Української Греко-Католицької Церкви.

Мирослав Маринович є автором численних публікацій у релігійних, політичних і правозахисних періодичних виданнях, як українських, так і закордонних, включаючи „Патріярхат". Його праці видані багатьма мовами, включаючи французькою, німецькою та єврейською.

За детальнішою інформацією про лекції професора Мариновича можна звертатися за адресою:

Ukrainian Catholic Education Foundation, 2247 W. Chicago Avenue, Chicago, IL 60622. Тел.: 773/235-8462.
E-mail: ucef@ucef.org
Веб-сторінка: www.ucef.org

Матвій Матушак

Колонія чи напівколонія?

ПРАГА. – Російські правлячі верхи намагалися розширити в Україні сферу свого панування з кінця XVII ст., конкуруючи якийсь час з польськими колонізаторами. В умовах СРСР особливо проявилися одна з таких форм російського колонізаторства, як русифікація України. Іван Дзюба колись писав, що „колоніялізм може виступати не лише у формі відкритої дискримінації, але й також у формі „братства", що дуже характерно для російського колоніялізму". Одна з найнебезпечніших цілей русифікації за радянських часів була асиміляція українців, тобто нищення їх як окремої нації. Щодо України ця політика проводилася з особливою підступністю. Особливо потужний наступ Москва здійснювала проти української мови. Під час репресій проти українських дисидентів КҐБ брав до уваги те, що виною їхньою могло бути й досконале знання рідної мови. Один із свідків у справі Василя Стуса заявляв: „Я одразу зрозумів, що Стус – націоналіст, бо він весь час розмовляв українською мовою".

Одним із методів колонізації України Москвою був міґраційний рух, котрий спричиняв значне збільшення російського елементу в середовищі корінного українського населення. В 1923 році в республіці налічувалося 3 мільйони росіян, у 1959 році їх кількість зросла до 7 мільйонів, в 1970 році росіян було тут вже до 10 мільйонів, а в 90-ті роки, за деякими даними, їх кількість виросла до 12.5 мільйона. Російськомовного населення нараховується тепер в Україні більше, аніж етнічних росіян. На цьому й базується нинішній неоколоніяльний політичний режим Києва.

Те, що дві третини енерґетичних ресурсів Україна змушена поставляти або з Росії, або через Росію, також свідчить про економічну залежність держави від колишньої московської метрополії. Тому коли ми говоримо про сьогоднішнє становище України, то його тяжко навіть назвати постколоніяльним, бо Київ лише формально порвав з колоніяльним минулим, а насправді колябораціоністські сили Москви взяли тут політичну владу у свої руки і встановили неоколоніяльне правління. Тому справа розриву з колоніяльною спадщиною минулого для українців набирає сьогодні першочергового значення, як у культурному, мовному пляні, так і у напрямку здобуття справжньої економічної незалежности від Росії, і що найважливіше – позбавлення демократичним шляхом влади нинішніх неоколоніяльних сил в Україні, котрі ведуть насправді антинародну політику і за десять років досягли значних успіхів у послабленні економічної і політичної незалежности України.

Василь Зілгалов

Зоряна Білик: „Щасливий той, хто щасливий вдома"

Про нелегку долю жіноцтва в сучасній Україні, зокрема в Галичині, яке, замість вповні віддаватися вихованню дітей і суспільній праці, змушене шукати заробітку в інших країнах, розповідає голова Львівського відділення Союзу українок Зоряна Білик. 4–15 березня вона брала участь у 46-ій сесії ООН, присвяченій проблемі подолання бідності серед жінок плянети. Після закінчення сесії З. Білик дала інтерв'ю для тижневика „Свобода".

- Пані Білик, яке місце сьогодні відводить ООН Україні в контексті проблеми бідности на плянеті?

–Бідність і багатство – поняття дуже відносні. Це чітко починаєш усвідомлювати, коли перед тобою постає цілісна картина в світовому масштабі. На цій сесії Україні не приділяли особливої уваги ні в позитивному, ні в неґативному сенсі як, скажімо, Афганістанові чи деяким країнам Африки, де кожного дня йде боротьба за фізичне виживання не якихось окремих соціяльних груп, як у нас, а цілих народів. За рівнем бідности, ми, може, покищо не Африка і не Афганістан. Але один той факт, що понад 40 відсотків жінок Львівщини (це дані, зібрані нашою організацією, оскільки результати Всеукраїнського перепису населення ще не оприлюднені) змушені щороку виїздити в чужі світи на заробітки, а в цілому в кожній третій родині области хтось працює „в наймах" за кордоном, щоб прогодувати родину й дати своїм дітям освіту, говорить про дуже тривожні симптоми. Проблема бідности і шляхів її подолання для України також надзвичайно болюча й злободенна.

– Відтік робочої сили й „мізків" з України, на жаль, найбільшого розмаху набув за часів її незалежности. Які почуття викликає у вас особисто ця армія безробітних і непотрібних у своїй державі українських жінок, котрі постійно міґрують між Україною і світом?

- Я б за них щиро пораділа, якби вони поверталися додому зі заробленими грішми і в збережене родинне гніздо. Одначе дуже великий відсоток цих жінок повертаються додому з грішми, але на попелище. І в цьому велика драма. Тут, в Америці, я почула до болю страшну приказку, народжену два-три роки тому серед новітньої іміґраційної хвилі: „За рік повертатися – ще нема з чим, за три – вже нема до кого". Добираючись сюди, до Нью-Йорку, я їхала автобусом до Варшави, в якому разом зі мною добувалися до польського летовища ще восьмеро жінок. Вони вирушали на заробітки – хто до Лісабону, хто до Мадріду, хто до Праги... Я бачила, як ці жінки плакали в автобусі, а діти, котрі їх проводжали, голосили за вікном автобуса, немов прощалися назавжди. Отож цей шматок хліба, за яким вони виїздять, дуже гіркий. Це новітня українська трагедія, яка ляже тяжким гріхом на сумління чинної нині в Україні влади. Наші союзянки не раз обговорювали цю проблему з вченими-соціологами, економістами-практиками, які нас пробували втішити тим, що, мовляв, нічого катастрофічного в такій міґраційній тенденції немає, пройде час і повернуться в Україну і жінки, і їхні гроші. Можливо. Але ми дивимося на цю проблему не через такі рожеві окуляри і не сподіваємося лише на час, який залікує всі наші рани. Тому намагаємося своїми програмами перенавчання й адаптації до нових економічних реалій затримати жінку вдома, на рідній землі, біля своїх дітей і свого родинного вогнища, серед природного й звичного їй середовища. І нехай на сьогодні це лише ліпів відсотка жінок, котрі не поїхали в чужі палестини, а завдяки співпраці з Союзом українок знайшли себе на своїй землі в якісно новій суспільній ролі, але це шлях, який веде не в нікуди, а до конкретних результатів.

– Розкажіть докладніше про ці програми.

- Власне, мій приїзд сюди, яким я дуже завдячую Союзові українок Америки, є продовженням моєї праці на Першому жіночому форумі з питань економічного розвитку, який відбувся в жовтні минулого року в Женеві також під егідою ООН. Нашу Львівську обласну організацію Союзу українок рекомендували на це зібрання міжнародний проєкт „БІЗПРОФ" та програма мікроекономічного розвитку американської фундації „Вінрок Інтернешнл", в конкурсі якої ми перемогли завдяки дуже успішній діяльності своїх бізнесклюбів і кредитній програмі.

Зоряна Білик біля будинку ООН у Нью-Йорку.

До участи в форумі були запрошені представники жіночих організацій майже всіх країн колишнього соціялістичного табору. Відбулася дуже цікава розмова й обмін думками про те, як сучасній жінці вишпортатися з лабетів бідности. Багатьох зацікавив і наш досвід праці. В 1997 році ми започаткували кредитну програму й взялися вчити жінок основ ведення приватного бізнесу. Завдяки підтримці американського Фонду Чарльза Стюарта Мота наш проект розвинувся, нам вдалося „виростити" 50 жінок-підприємців, які колись, втративши працю, могли б або впасти в глибоку й затяжну депресію, або їхати на чужину на заробітки. Ми запропонували їм третій шлях – розпочати нову, свою, приватну справу. Сьогодні наші „бізнес-пані" розвивають фермерське господарство области, мають невеличкі переробні фабрики, приватні аптеки, власні крамниці, салони краси... Я не кажу, що вони доробилися до якихось фантастичних статків (за нашої податкової системи це неможливо), але вони зберегли сім'ю, не втратили віри в себе й пробують заробляти на життя власними силами на рідній землі.

–В Україні багато бідних людей, але, з'ясовується, не так вже й мало багатих і навіть дуже багатих. Однак, головними меценатами й спонзорами ваших програм і надалі залишаються закордонні організації й приватні особи чи з'являються новітні терещенки й галагани?

– Жінки-підприємці, яких ми перенавчили, згодом стають нашими меценатами. Сьогодні доброчинність в Україні, на жаль, не стала потребою сумління, як, наприклад, у тій же Америці. Тому найглибші й найщиріші почуття подяки я хотіла б висловити Союзові українок Америки під проводом Ірини Куровицької, який завжди підтримував і підтримує нас і матеріяльно, і морально. З СУА ми ведемо три спільні програми: Стипендійну акцію, якою опікується дивовижно добра й активна Люба Більовщук, „Самотні бабусі" (73 жінки вже отримали матеріяльну допомогу в рамках цієї програми) і „Діти-сироти", які раніше дуже успішно провадила Лідія Черник, а тепер – надзвичайно шляхетна й чуйна жінка Надія Шміґель. Хотілося б назвати багато прізвищ людей, без допомоги яких діяльність Львівського відділення не мала б ні такого ефекту, ні такого розголосу, й принагідно подякувати кожній союзянці Америки. СУА суттєво допоміг нашій обласній центральній лікарні під керівництвом лікаря Мандзюка, де проходять курс лікування ті, хто постраждав від аварії на Чорнобильській АЕС. Важливість такої підтримки просто неможливо оцінити словами.

– Наскільки за останнє десятиліття змінилися потреби української жінки?

– Потреби не змінилися, потреби зросли. В отриманні інформації, в моральній, матеріальній підтримці. Змінилася й сама жінка. Якщо в 1989-1991-их роках серед жіноцтва панували розгубленість, очікування, що хтось прийде й зробить усе за нас, то тепер цей стереотип змінився. Ми цінуємо, що нам допомагають з-за кордону, але усвідомлення того, що ми повинні бути впевнені в своїх силах і можливостях, і ми вже знаємо, як це зробити, і ми здатні зробити це самі – , очевидно, найголовніша принципова зміна за останнє десятиліття в ментальності української жінки.

– Ця зміна відбулася під впливом внутрішніх факторів чи все ж таки в результаті перенавчання? Я пригадую, наскільки популярними 5-6 років тому були тренінгові кляси ("Як стати лідером?", "Як боротися за свої права і т.ін."), базовані на американських, британських, німецьких програмах...

– Коли в Україні з'явилися перші закордонні тренінгові програми, які почали вчити нас, якою жінка має бути розкутою, незалежною, як має захищати свої права, то на нас це не справило враження якоїсь позахмарної новизни. Ми ніколи не обмежували себе дітьми, кухнею і церквою. Звичайно, був стереотип, що галичанка має бути , як в нас казали, "шляхотною" панею, вірною подругою своєму чоловікові і прекрасною вихователькою дітей. Але це не означало, що вона не мала права займатися громадською роботою.

Якщо підняти архіви, а вони у Львові дуже добре збереглися, то надзвичайну громадську активність галицького жіноцтва можна підтвердити документально. Перед Другою світовою війною европейська спільнота мала намір побудувати в Парижі величезний музей історії жіночого руху. І польки, й еврейки, які вели також дуже активну діяльність, швиденько поспаковували документи в пачки й надіслали до Франції. Дорогою вони десь осіли, а музею немає й досі. Українки якось не встигли відправити своїх матеріялів, і тому ми маємо блискучий архів, на основі якого вже захищено не одну докторську дисертацію з історії жіночого руху й його новітніх тенденцій, на що дуже успішно надихає Марта Богачевська-Хом'як. Маємо свою плеяду науковців, які досліджують історію жіночого руху в Україні, це Оксана Рибак, Мирослава Дядюк, Оксана Кісь, Людмила Смоляр.

Українська жінка сьогодні також активна в суспільно-політичному й громадському житті. Хоч, скажімо, в українському парляменті неприпустимо мало представниць прекрасної статі, але наших жінок можна зустріти на мітингах і за "круглими" столами, в громадських комітетах і штабах. Вони разом з чоловіками прагнуть зробити наше життя гідним.

–До речі, за даними ЦВК, сьогодні серед кандидатів в депутати до Верховної й низових Рад дві третини становлять жінки – це безпрецедентна активність. Львівське обласне відділення Союзу українок сподівається мати своїх представників у вищих ешелонах законодавчої влади ?

– Двадцять наших союзянок кандидують на наступних парляментських виборах: троє – до обласної Ради, решта – до низових. Сподіваємося, що принаймні половина з цих активісток отримає депутатські мандати.

– Що, на ваш погляд, сучасній українській жінці потрібно для щастя?

– В усі віки жінці для щастя потрібні кохання, родинне вогнище, статки, щасливі і здорові діти. Сьогодні українська жінка дбає насамперед про те, як нагодувати родину, де взяти гроші, щоб одягнути дітей, як дати їм освіту. Злидні женуть наших жінок на чужину. Й там вони нарешті доробляються до якихось статків, й навіть з'являється ілюзія довгоочікуваного щастя. Але це – примара. Для щастя доляри необхідні, але цього не досить. Бо є така мудрість: щасливий той, хто щасливий вдома. Це – про нас, українських жінок.

Розмову вела **Катерина Кіндрась**

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Вшанували пам'ять Олекси Новаківського

О. Новаківський. „Автопортрет".

130-ліття з дня народження великого мистця відзначають у його родинному Львові різними способами. Не забули його, однак, і в далекому від Львова Нью-Йорку – завдяки зусиллям його онуки Ольги, що зараз тут перебуває. Її старанням, при співпраці власниці Ґалерії „Маяна" мисткині Слави Ґеруляк, у цій ґалереї відбулася, від 15 до 24 березня, цікава виставка мистецьких творів О. Новаківського, а в перший день виставки – окрема програма, яка зібрала численну публіку, що бажала у цей спосіб вшанувати пам'ять О. Новаківського і його „Розмах могутніх крил".

На виставці можна було побачити декілька ориґіналів картин О. Новаківського і численні, дуже добре технічно виконані репродукції та світлини із відомої мистецької школи, що її довгі роки провадив у Львові О. Новаківський.

Про життя і творчість мистця говорила Стефанія Гнатенко, колишній науковий працівник Національного музею у Львові, а незвичайно цікавий спогад про нього пера Мирослава Антоновича прочитала з великим відчуттям керівник Студії мистецького слова Лідія Крушельницька.

Музичне інтермецо у виконанні скрипаля Галини Колесси, при супроводі Едуарда Бенуа, було гарною прикрасою програми, що мала на цілі пригадати живо життя і творчість одного із найбільших майстрів пензля, що їх досі мала Галичина.

Ориґінальні картини, що висіли на видному місці ґалереї, представив їхній власник д-р І. Чолган, а присутні з цікавістю оглядали репродукції найвідоміших картин мистця.

Як добре, що Ольга Новаківська підготовила цю виставку та цей вечір пам'яті свого діда, який близький усім нам, львів'янам, але щойно тепер відкривається нашим землякам із східних областей.

Надіємося, що цим одним вечером і цією скромною виставкою не закінчиться відзначення 130-ліття з дня народження одного з найвизначніших мистців Західньої України, що виховав у своїй мистецькій школі цілу плеяду добрих мистців пензля, які дали нам насолоду своїми картинами. Все ж його творчість залишається великим взірцем, а його картини, такі характеристичні своїм стилем, є незабутні.

О. Кузьмович

Від Моцарта до Сильвестрова

ТОРОНТО. – Уперше я почув гру піяніста Володимира Винницького ще в 1988 році, в хаті музиколога Романа Савицького. Це був запис фортепіянової музики Мирослава Скорика. Ще тоді стиль його виконання мені дуже сподобався. Відтак слухав його інші звукозаписи, був минулого року на його спільному з Мирославом Скориком виступі в Торонто, а тепер, 24 лютого, мав нагоду почути його самостійний концерт. Володимир Винницький виступив у залі Канадсько-Української мистецької фундації. У програмі були „Соната К570" Моцарта, „Бурлеска" та „Мелодія" Мирослава Скорика, „Прелюдія ч.1" Левка Ревуцького, „Вальс Мефістофеля" і „Танець ґномиків" Ліста, останній „Етюд Табльо" Рахманінова, чотири мазурки та інші твори Шопена.

Володимир Винницький – виконавець різноманітних жанрів та непересічного репертуару: від Бортнянського до Скорика, від Моцарта до Рахманінова. Він уміло передає усі нюанси кожного твору – окремі риси композиторів, стиль даної епохи, форму музичної архітектури, духовний настрій. У виконанні кожного твору відчувається глибоке розуміння музичної культури, історичної правильности формальних та естетичних традицій та щира душа мистця-виконавця.

Від 1991 року, коли Володимир Винницький прибув до Америки, він виступає як соліст, акомпаніятор та камерний музикант. Його ім'я часто з'являється на сторінках американської преси.

При цій нагоді хочу сказати кілька слів про концерт Вінніпезької оркестри, яка недавно виконала Симфонію ч. 4 Валентина Сильвестрова. Твір написаний ще 1976 року, але рідко виконується. Щоб вияснити музичну мову симфонії, диригент Андрей Борейко наводив філософічні думки Достоєвського та Станіслава Лема. Але ідея епічної краси Достоєвського чи фантастика Лема не вказують на бажання композитора покинути школу соціялістичного реалізму. Це – нова музична мова композитора, який словесно не часто ділиться своїми думками. Тому це частинно загадкова мова, яка викликає зовсім нові та непередбачені враження у слухачів.

Симфонія складається із контрастних, але повторних, текстур напруги та відпруги, мелодії і немелодії, ритму й аритмії – тези та антитези. Твір одночасно зачаровує і розчаровує слухача. Але, напевно, цього хотів композитор. Треба додати, що симфонія написана добре. Відчувається сильна техніка композиції, вміле застосування оркестрових звуків та чітка естетична відмінність. Тим, хто хоче більше ознайомитися із музикою В. Сильвестрова, раджу відвідати Інтернет-сторінку бельгійської фірми „Megadisc": www.megadisc.be. Там ви знайдете багато інших творів В. Сильвестрова.

Василь Сидоренко

Палітра кольорів

ЧИКАҐО. – У день народження Тараса Шевченка, 9 березня, в ґалереї „Троянда" відкрито мистецьку виставку Романа Вовка.

Мистець народився в місті Долині на Івано-Франківщині. Художню освіту здобув в Долинській художній школі і в університеті „Львівська політехніка" на факультеті архітектури. Показував свої твори на виставках у Польщі, Німеччині, Голляндії. В Америці він проживає і працює понад три роки. Це третя його індивідуальна виставка в Чикаґо.

Безумовним успіхом молодого мистця є велике полотно „Козацький дозір". Композиційна побудова, кольорит, типажна характеристика та ситуаційне розкриття теми впроваджують глядача в емоційний стан співпережиття. Портрети Митрополита А. Шептицького та Гетьмана І. Мазепи виконані в експресивній манері. Гарні полотна зі зображеннями соняшників та осінніх квітів – це, безумовно, творчий успіх мистця. На відкриття виставки прийшли українці, що віддавна проживають в Америці, були присутні також американці, багато новоприбулих. Привітна атмосфера додала доброго настрою людям.

Володимир Монастирецький

Міша Дідик в „Мадам Батерфляй"

У Філядельфії, 16 березня ц. р., в місцевій опері відбулася остання вистава „Мадам Батерфляй" Джакомо Пуччіні. Опера пройшла з великим успіхом, публіка оваційно оплескувала виконавців. Головним чоловічим героєм опери був український тенор – Міша. Це артистичне ім'я Михайла Дідика, співака державної Опери Києва. Він уже кілька років виступає у кращих театрах Европи й Америки.

Щоб збагнути правдивий творчий силюет співака і драматичного артиста, треба його бачити на сцені, тому зі щирого серця раджу всім шанувальникам вокального мистецтва відвідати виставу опери Вінчензо Белліні в квітні у Філядельфії.

У філядельфійській виставі „Мадам Батерфляй" М. Дідик виявився дуже добрим актором. Він створив правдивий образ молодого моряка, в якого немає моральних гальм і принципів і він живе задля особистого задоволення. Його рухливість на сцені під час сольових монологів та в співочих дуетах були дуже природні. Несподіваним, але найбільш ефективним жестом Дідика (небаченим у виставах інших театрів), був кінець першої дії: по скінченні любовного дуету Пінкертон вхопив Чо-Чо-Сан на руки і поніс її в хату на шлюбну постіль.

Голос в Дідика прекрасний, темний, бархатної баритонової барви з широким діяпазоном. Ліричні мелодії Пуччіні він співає пристрасно, з великою дозою меланхолії, яка пливе у довгих музичних фразах. У верхньому реґістрі його голос звучить свобідно й чисто, а техніка співу дає йому змогу, в міру потреби, виконати мелодії у різних динамічних ступенях. У його співі завжди присутнє делікатне вібрато, яке надає голосу життя і теплого благозвучного одухотворення. Красивий, показний ззовні М. Дідик, – дуже інтеліґентний артист, з тонким смаком.

Компактний диск з оперних арій у супроводі оркестри Національної радіокомпанії України, наспіваний Михайлом Дідиком, появився вже в крамницях.

Богдан Марків

Помітна подія – І-ий том Енциклопедії сучасної України

Помічники у випуску першого тому енциклопедії.

КИЇВ. – У великому концертному залі Національного комплексу „Експоцентр України" (Український дім) на Хрещатику 12 лютого відбулася презентація першого тому „Енциклопедії сучасної України" (ЕСУ). Видання підготували Національна академія наук України та Наукове товариство імені Шевченка.

У презентації взяли участь міністер закордонних справ України Анатолій Зленко, посли акредитованих в Україні держав, зокрема Азербайджанської Республіки, Грузії, Киргизької Республіки, Литовської Республіки, Румунії, Грецької Республіки, Республіки Хорватія, секретарі та радники посольств Республіки Білорусь, Республіки Індонезія, Республіки Куба, Республіки Македонія, Республіка Болгарія, Алжирської Народної Демократичної Республіки, Російської Федерації, віце-президент НАН України Віталій Походенко, співголови Головної редакційної колегії – академік НАН України Іван Дзюба, член-кореспондент НАН України Олег Романів, закордонний член НАН України, проф. Сорбони Аркадій Жуковський, голова Фундації приятелів Енциклопедії України (США) Володимир Баранецький. Серед запрошених відомі українські політики, громадські діячі та науковці – Ігор Юхновський, Ярослав Яцків, Сергій Комісаренко, Дмитро Гродзинський, Вячеслав Брюховецький та інші відомі в Україні і за кордоном особи. Заля на 500 осіб була заповнена.

З нагоди виходу І-го тому ЕСУ авторів, укладачів та редакторів енциклопедії привітали Президент України Л. Кучма та прем'єр-міністер А. Кінах.

Ініціятор створення ЕСУ, співголова Головної редакційної колегії проф. А. Жуковський коротко розповів про генезу цього проєкту і підкреслив, що вихід ЕСУ саме в Україні під фірмою Національної Академії Наук та Наукового товариства ім. Шевченка є символічним, оскільки маніфестує розуміння суспільством значимости видань, що є інтелектуальним пашпортом України.

Головна редакційна колегія висловила подяку всім жертводавцям ЕСУ, зазначивши про їх внесок на початку І-го тому енциклопедії. Дипломи меценатів отримали Володимир і Христина Баранецькі, Любомир та Ірина Бачинські, Йосип Борецький, Богдан Гаврилишин, Володимир Гринчук, Павло та Ірина Джулі, Адріян і Лариса Долинські, Михаїл Гринчишин – єпископ, Аркадій Жуковський, Юрій та Анна Колачки, Володимир Малинович, Аркадій Муляк-Яцківський, Андрій Сологуб.

На презентації виступили академік Іван Дзюба, керівник Координаційного бюра енциклопедії Микола Железняк, астроном Ярослав Яцків, еколог Дмитро Гродзинський, міністер Анатолій Зленко, академік Віталій Походенко.

Що ж становить собою ЕСУ? Це перша українська енциклопедія, що відтворює об'єктивний образ України XX – початку XXI століття в усіх вимірах. Кожний том 25-томного видання міститиме понад 65,000 статтей та близько 40,000 ілюстрацій.

В ЕСУ подано інформацію про всі регіони України, про всі області, райони, міста та села, промисловість та сільське господарство, про наукові та навчальні установи, заклади культури, релігійні громади, видатних уродженців цих міст.

ЕСУ вперше серед видань такого типу подає величезну кількість статтей-персоналій про науковців, митців, акторів, спортсменів, літераторів, політичних, громадських, державних діячів. Критерієм відбору є реальний внесок тієї чи іншої особи в розвиток науки, культури, господарства, громадських інституцій України.

В ЕСУ представленні статті не лише про громадян України, а й про українців, що мешкають поза її межами, але стали відомими в тій чи іншій галузі життя. ЕСУ вперше подає статті про чужинців, що досліджують історію, культуру, літературу України. ЕСУ подає статті й про основні місця компактного проживання українців поза Україною. Належне місце в ЕСУ займають національні меншини України, їхня історія, їхні інституції, видання, відомі представники.

ЕСУ добре ілюстрована. Фактично кожна стаття-персоналія містить фотокартку, загальні статті – схему, таблицю чи інші ілюстрації, значну кількість карт. Кожна стаття в ЕСУ містить докладну бібліографію.

Переважна більшість статтей ЕСУ вже набрані, тобто знаходяться на електронних носіях, що дозволяє швидко групувати їх залежно від потреби за галузями, авторством, датами. Це відкриває широкі можливості для підготування різноманітних галузевих енциклопедій та словників та електронного Internet-варіянту. Підхід, застосований у створенні ЕСУ, дозволяє її доповнювати, вносити зміни. Станом на 1 лютого 2002 року словник ЕСУ містить 63,834 позиції, з них вже підготовлено 38,977 статтей.

ЕСУ твориться за рахунок фінансової підтримки МІжнародного фонду „Відродження" та Фундації приятелів енциклопедії України (США), яка вже довгий час фінансово підтримує українські енциклопедичні проєкти. Зокрема на ЕСУ фундація виділила 40 тисяч дол. – на друк І-го тому. Крім того, протягом кількох років утримувала Головну редколегію, забезпечила Координаційне бюро необхідною технікою. Виступаючи на презентації, голова ФПЕУ Володимир Баранецький запевнив, що, попри складність фінансової ситуації, Фундація й надалі активно підтримуватиме працю над ЕСУ, і назвав цей проєкт „величним", а вихід І-го тому – „першим великим кроком до видання всеохоплюючої енциклопедії новітньої України".

Презентація ЕСУ завершилася чудовим концертом Анасамблю клясичної музики ім. Б. Лятошинського.

У справі придбання І-го тому „Енциклопедії сучасної України" та пересилки пожертв на наступні томи просимо звертатися до голови Фундації приятелів Енциклопедії України Володимира Баранецького (71 Collinwood Rd., Maplewood, NJ 07040, тел.: (973) 763-5667).

Олег Савченко,
керівник науково-редакційного відділу „Енциклопедії сучасної України"

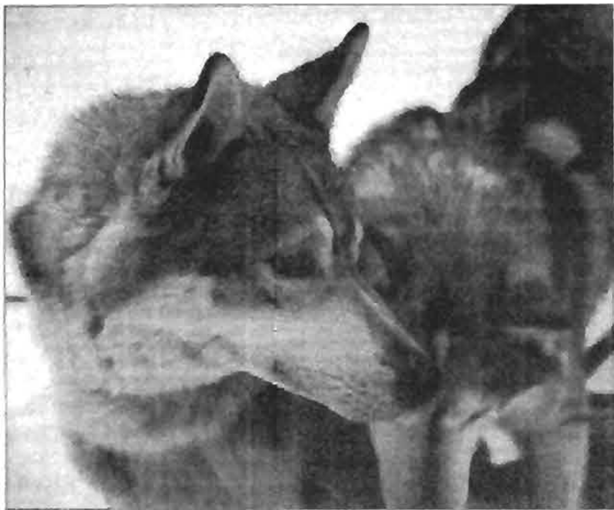

Президія в часі презентації першого тому енциклопедії (зліва): В. Баранецький, А. Жуковський, Я. Яцків, А. Зленко.

БЕЗ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ І КНИЖКИ — НЕ БУДЕ Й УКРАЇНСЬКОЇ ДИТИНИ!

ПОДОРОЖІ

„Реве та стогне" звучить у Фінляндії

Фінські тяглові пси.

У лютому мені випало відвідати Фінляндію. У місті Юваскуля я зайшов до церкви і здивувався мелодії хорового співу: це була українська народна пісня „Реве та стогне Дніпр широкий" на слова Тараса Шевченка, з батьківщини якого, з берегів Дніпра, я саме приїхав на фінські озера. Усі присутні в церкві, стоячи, хором славили Христа українською мелодією. Звісно, слова того співу були фінські. Зі мною був у храмі мій фінський приятель Юка Вясінен, до якого я й звернувся зі запитанням з приводу української пісні. Він пояснив, що фіни живуть далеко від Дніпра, але сумне минуле не раз кидало українців до фінських берегів. І горезвісний Біломор-канал недалеко, і зимова війна з СССР не забута... Хтось з радянських полонених чи в'язнів, які перебували в сталінських таборах разом з фінами, приніс зі собою українську пісню, мелодія сподобалась, фіни написали до неї церковний спів й уже багато років виконують його на Богослужбі.

– Обидва наші народи зазнали однаково тяжких страждань від комуністичних правителів, – сказав Юка.

Звісно, Фінляндії вдалося зберегти свою незалежність, проголошену у 1918 році. Сьогодні це квітуча, заможна країна. З річок можна пити чисту воду пригорщами, а великі лососі і форелі, здається, вистрибують з води тільки для того, щоб показати людям, які чисті тут річки та озера. Юка Вясінен – пристрасний рибалка. Ще з шкільних часів він має альбом, у якому збирає світлини з великих спійманих

У заполярне поштове відділення Санта Клавса надходять тисячі дитячих листів з усього світу, а серед них – з України.

ним риб. А найбільша важила 17 кілограмів.

Юка також любить оповідати про полювання, показувати слід куниці на снігу чи зуби лося на дереві.

– Бачиш чорну крапку на тому дереві? – запитує він.

Я нічого не бачу, але не хочу ображати приятеля і притакую.

– Це тері, – пояснює Юка.

З дерева й справді злітає велика тетеря. Юка задоволено сміється, дізнавшись, як називають тері українці:

– Я ж сказав, що у нас багато спільного.

Юка вдень працює у пекарні. Це – родинне підприємство. Щоранку дружина Юки і її батьки Мянінени печуть свіжий хліб і розвозять у навколишні крамниці. Фінський житній хліб взагалі такий же духм'яний, як український, але хліб з пекарні Мянінена здобув особливу нагоду на конкурсі і тепер кожен буханець вкладають у пакет з голубим хрестом фінського прапора. Чи дочекаємось ми в Україні, щоб пекарі з такою любов'ю вкладали запашний хліб у синьо-жовті пакети?

Юка спіймав ще одну форель.

Увечорі ми з Юкою йдемо до сауни. Поруч з нами біжить до лазні золотавий пес-ретрівер Міла. У сауні він стрімголов влітає на верхню полицю і намагається вхопити краплі води, коли Юка вихлюпує її з кухля на розжарене каміння. Ми вибігаємо у морозну ніч і стрибаємо у крижану ополонку. Крига на озері глухо бухкає, тріскаючись від лютого морозу. Небо освітлює полярне сяйво, а з дому пахне свіжим хлібом, випеченим щедрими руками Юки і його сім'ї.

Фелікс Хмельковський,
Фінляндія

Популярний фінський транспорт – пси та олені.

Новий готель в столиці

КИЇВ. – Урочисто розпочато будівництво готельного комплексу „Radisson SAS Hotel Kiev", замовником якого є Генеральна дирекція з обслуговування чужоземних представництв. Посадник Києва О. Омельченко повідомив 18 березня, що будівництво і введення у дію новітнього готельного комплексу зробить українську столицю привабливішою для інвесторів і туристів.

Сонце й вітер замість нафти

КИЇВ. – 27 березня до столиці України прибув німецький фахівець з альтернативних видів енергії Герман Шеер – лавреат Нобелівської премії, яку він одержав 1999 року за охорону довкілля. Він є головою Світової ради відновлюваних джерел енергії, які зменшують залежність народного господарства від нафти та природного ґазу.

УНІАН

Василь Барка

Американська весна

Володимир Колюбінський пише у „Свободі" (1 березня ц. р.), що з приємністю прочитав есей письменника Василя Барки „Природа Верховини", і просить частіше вміщувати уривки з його творів. Висилаю короткий нарис „Американська весна", написаний в квітні 1958 року, коли я перший раз привіз письменника на „Верховину", в Глен Спей, Н. Й., де він постійно жив понад 30 років і створив понад 20 томів поезій, романів, повістей. Зараз Василь Барка хворий, перебуває в старечому домі. Може, хтось із шанувальників його творів з нагоди Воскресіння Христового вишле йому привітання на адресу: Wasyl Otcheret, Walnut Mountain Rehabitalition, Liberty, NY 12754.

Роман Ричок

Іноді кажуть: „Дивовижна природа в Америці – нема справжньої весни!"

Американська весна, справжня весна, приходить, як і скрізь, але минає скоро, і ми здебільшого не бачимо її, відділені цеглою, асфальтом, цементом, залізом, якими земля міста одягнута, ніби в панцер.

Виїжджаєм з вавилонічної величі Нью-Йорку: в мряковині зникають його хмарочоси; там, мов в ущелинах гір, струмують внизу натовпи заклопотаних людей і потоки автомашин. Зрештою, після електрично-камінно-газової озії, відкривається акварельною панорамою оселя. Вона має „біле озеро", як найгарнішу оздобу, і пам'ятник Франка, що її завінчує. Тишина! Тишина, як свято.

Там, на провесінньому вітрі з дощами, в середині квітня починає прокидатися природа. Діється чудо її – видиме, але таємне найглибшою силою.

Біля озера насінневе півкрильце з дерева впало торік на суху траву і повисло в повітрі, – крайчик його опущений серед бадилин. Тепер ледь торкнулось до дрібної латочки зеленого моху, випило трішки вогкости від нього, і швидко покільчилось. Випустило ключечку; тоненька нитка пішла вниз, до самої землі: вростати в її лоно; і вгору пішла – до сонця. Викинувся дволистик.

Супроти суворого вітру і зливного дощу – пробудження; бо сонце, навіть крізь найважчі хмари, покликало прорости.

Ми, люди міста, рідко бачимо чудо творчости в природі і так кволо віримо (якщо взагалі віримо) в Божу десницю, в могутність Того, чию волю Шевченко відчув – виразив: „... Я Держитель і все бачу!"

Переважно в місті око вірить в одно „чудо": поклади монету, а на місті її з'являється харч.

В лісі берези ряснíють бростинками; якщо хто нездужає на шлунок, – немає кращого бальзаму, як настійка з цих бростинок на спирті чи горілці. Збираю їх цілий пакет. Липкі і запашні. Між великими стовбурами сосен, дубів, кленів просіяло білозорим квітом тоненьке деревце, назва якого немає нічого спільного з його красою.

В самій оселі спалахнули найживішою барвою, як жовті ватри, форзитії. Олені туманними ранками і тінявими надвечір'ями виходять з лісу – аж до самих дверей оселі: пастися на відкритих ділянках. Дивні птахи, біло-чорно-жовтасті, заметушились біля кущів. Скрізь під будинками зазоріли фіялки. Бузки і конвалії ряснíють, але ждуть теплішого дня, щоб повно розкрити квіт. Дерева навколо обкидаються листом.

На лихо, як проблиснула золота весняна година, знов „зарядили" дощі і лили безперестанку, аж поки, зрештою, втомились і відкрили небо. Воно над оселею синє, синє – мов бездонний океан; і хмари величезні, з промінною повнотою і фантастикою змінливих образів, ніби над полтавськими степами чи верхогір'ями Донбасу.

Іноді, в непочислимій многості, хмарини оточать покосами білий огонь сонця і чисті промені скрізь їх пронижуть: здається, олтар небесний відкрито на всю височину видиму, і серце людське не може збагнути пресвітлої радости.

Весна в Америці. Фото: Л. Хмельковський.

На озері – такий тихий і світлий острів з березами, відбитими в дзеркалі води, де весь часповіви прогортають сріблясту брижку, що іншу назву, як „біле озеро", трудно прибрати.

Далеко, далеко навкруг, наскільки око сягає на всьому синьому видноколі – така безмежна відкритість і вільність простору! Хвилястою низкою станули верхів'я гірські, кольором – як бразолін і фіоль. Ближчі верхів'я і схили їхні вдягнуті лісами: здається, рядами розвішено барвисті гобеліни в повний круг світовий.

Хоч око глядача стрічало тисячі прекрасних ляндшафтів Кавказу і Кубані, Криму і Полтавщини, Альп і Рейнщини, – однак, просвітлена і гармонійна панорама в повному виднокрузі високого світу, з казково різноманітними гірськими лісами заполонить душу.

Верхів'я напоять повітрям, мов вином: свіжим – від бальзамічних смол лісних. Божественний спокій дихає над незвичайною височиною, де відкривається один з найчарівніших краєвидів на цьому континенті.

СПОРТ

Фігурне ковзання

У японському місті Нагано відбувся чемпіонат світу з фігурного ковзання, у якому узяли участь ковзанярі України. Олена Ляшенко (на світлині) і танцювальна пара Олена Грушина та Руслан Гончаров посіли на чемпіонаті шості місця.

Бокс

Інтерконтинентальний чемпіон з версії WBC 27-річний Джабраїл Джабраїлов 26 березня засуджений у Москві до трьох років позбавлення волі з відбуванням терміну в колонії загального режиму, за незаконне придбання і зберігання вогнепальної зброї. Триразовий чемпіон Росії був арештований 18 грудня 2001 року в Москві. При перевірці у нього був виявлений пістолет. На суді боксер сказав, що ніколи раніше не бачив цієї зброї. За правилами WBC засуджений боксер автоматично позбавляється свого титулу.

Стрільба

На чемпіонаті Европи зі стрільби з малокаліберної зброї в грецькому місті Сальоніки 25 березня українські спортсмени вибороли чотири нагороди – дві срібні, бронзову та золоту. У командних змаганнях зі стрільби з гвинтівки у ціль, яка рухається з перемінною швидкістю, Галина Авраменко, Жанна Патсора та Катерина Самоніна стали чемпіонами Европи. В особистих змаганнях в цій же дисципліні Г. Авраменко була другою, а Патсора – третьою. Четверту нагороду на чемпіонаті виборолили чоловіки, які в стрільбі з пістолета стали другими в командних змаганнях, поступившись росіянам лише чотирма точками.

Біятлон

Українка Олена Зубрилова 24 березня перемогла в перегонах з масовим стартом на 12.5 км, які стали заключними для цьогорічного етапу Чаші світу в фінському Голменколені. На відстані з чотирма вогневими рубежами О. Зубрилова не зробила жодного промаху і випередила росіянку Ольгу Пилєву, на третьому місці – білоруска Ольга Назарова.

Перемогу в загальному заліку здобула шведка Магдалена Форсберґ. В заліку Чаші світу О. Зубрилова фінішувала на 6-му місці з 583 точками.

Легка атлетика

На міжнародному традиційному маратоні в Барселоні 26 березня перемогу у жінок здобула українка Галина Жульєва, вислід якої 2:40.33. Друге місце дісталося Бенедікт Ако з Танзанії, на третьому – росіянка Людмила Смірнова. У чоловіків переміг кенієць Бенджамін Ротіч.

Футбол

Дебют в національній команді для нового тренера Леоніда Буряка видався невдалим – збірна України поступилася 1:0 збірній Японії, хоча могла програти й з більшим рахунком. На відміну від української команди, японська збірна постала дуже мобільною, на високих швидкостях провівши гру. Наступні змагання збірна України проведе в Румунії.

Фехтування

Чоловіча збірна України з фехтування шпагами 26 березня посіла третє місце в командних змаганнях на черговому етапі Чаші світу, який проходив в канадському Монреалі. В чвертьфіналі українці перемогли команду Франції 40:34, проте в півфіналі поступилися лише однією точкою французам (45:44). У змаганнях за бронзу українські фехтувальники впевнено перемогли еспанців – 45:34. Перемогли на цьому етапі Чаші світу угорці, які виграли в італійців – 45:38.

КОМІТЕТ ОДНОДОЛЯРОВОГО ФОНДУ НЬЮ-ДЖЕРЗІ

З В І Т У Є:

Хочемо поінформувати, що в 2001-му році Комітет однодолярового фонду вислав в Україну 861 пачку, (в них одяг для приблизно 3,500 дітей), вагою 38,382 фунти товару (одяг, взуття, постіль, білизна, вітаміни для дітей, українську літературу для старших і дітей, ліки першої потреби-тощо.) В тому 25 великих посилок до священиків українських церков для розподілу самітнім матерям з дітьми. В придбанні товару для посилок допомагали наші люди і американці. Зворушливим є відношення деяких американських церков, які влаштовують спеціяльні збірки одягу для „українських матерів з дітьми".

• Фінансовою базою діяльности була сума	$17,670.57 з чого
• Індивідуальні пожертви	$ 6,974.00
• Збірки під церквами	$ 1,899.57
• Імпрези, доповіді, бенефіс, концерт	$ 2,959.00
• Пожертви кредитівок, Товариства Самопоміч, ККДУ Черрі Гілл, Пласту	$ 2,300.00
• Базари, продаж печива, фестиваль	$ 3,538.00

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ на ФОНД „ДОЛЯР ДЛЯ УКРАЇНИ"
За час від січня 2001 до січня 2002-го року

Загальна сума пожертв становить $ 6,974.00

500 дол. Д. Миндюк;

200 до 500 дол. Т. і Л. Крупа, І. Охримович 300, О. Рогозинська 300, І. і Л. Турянські 257, Н. Кравчук 250, С. Мулик 240, П. і Р. Грицак 220.
По 200 дол.: Б. Галаган, О. Кузьмак, Й. Сахно, G. & I. Smith.
100 до 200 дол.
Н. Сигіда 190, І. Бернацький 150, Б. і Б. Худьо, І . і С. Заяць 130.
По 100 дол. В. і Х. Баранецькі, М. і Х. Баранецькі, Б. Бігун, Н. Боба, Е. Вандервір, Б. і Б. Витвицькі, М. і О. Гнатейки, І. Дзінгало, К. Климишин, Г. і І. Кузьми, Т. і Л. Шегедини, М. Храплива.
50 до 100 дол.:
Я. Заяць 90, І. і О. Юрчук 80, R. Chalock 75, В. Кушнір 75, В. і Н. Чайківські 75, Ю. Косачевич 70, У. і А. Тимкевич 56.
По 50 дол.: О. Бачинська, Б. Бігун, Г. Гураль, Rose Marie Hunter, К. і І. Гапій, Е. і Н. Змий, Л. М. Лесько, Д. і О. Ліщинські, Е. і В. Козак, А. Косоноцька, Я. Крупа, Л. Крупа Слободяник, А. Курилко, Е. і З. Мельничук, З. Онуфрик,Р. і Л. Ричок, М. Робак, В. Савойка, Ю. і Л. Стефанівські, Ю. Стецюк, Б. Чайковський, Д. Шлеєнков.
По 40 дол.: М. Боровик, А. Гут, І. Кочержук, Г. і Л. Рудзінські, З. і В. Салевич, Л. Яремкевич.
По 30 дол.: Р. і С. Андрушків, М. Худьо.
По 25 дол.: О. Климович, С. Темницька, Ю. Турянський, Н. Ходновський, А. Федун.
По 20 дол.: Т. Богданська, Д. Будна, О. Волчук, Т. Гординська, С. Заяць, М. Чижик.
По 10 дол.: Я. і А. Бедрій, Я. і Л. Бердей, П. і Н. Броцькі, В. і К. Воловодюк, Р. Гадзевич, Л. Грабовський, М. Довган, Р.Федасюк, Л. Явний, О. Яворська,R. Brockey.
По 5 дол.: С. Барзляк, О. Булах, Т. Василик, В. Васічко, Й. Випарчук, В. Гивель, І. Голинська, І. і А. Генсьор, Т. і М. Дулин, І. і Г. Кено, І. Кононів, М. Козюпа, Кокольський, (6 дол.), Т. Котляр, Д. Ліщинський, О. Лісевич, В. Матіяш, М. Онишкевич, О. Павлович, Е. Питван, М. Семанишин, І. Ситник, М. Тицький, О. Цюк, О. Труш, А. Фединишин.

Зі щирою подякою за Ваше зрозуміння важливости акції ДОЛЯР для УКРАЇНИ в рятуванні нашого народу, та з вірою в дальшу піддержку, з глибокою пошаною,
за Комітет однодолярового фонду

Любомира Крупа, представник СРСС-СКУ   **Іван Турянський,** фінансовий референт

НЕХАЙ НІКОЛИ НЕ ЗБІДНІЄ ЩЕДРА РУКА!!!

Пожертви (tax deductible) можна пересилати до Самопомочі на конто ДОЛЯР ДЛЯ УКРАЇНИ ч. 05384-00

на адресу: Self Reliance Federal Credit Union, 851 Allwood Road, P.O. Box 4239, Clifton, NJ 07012-0998

ПЕРЕХІД-IV: ЧЕТВЕРТЕ ПРИШЕСТЯ СПАСИТЕЛЯ

Восьмий випуск журналу нової еліти вкотре здивував своїх читачів

Останнє число журналу нової еліти "Перехід-IV" (www.perehid.org.ua), що видається в Києві з 1999 року, знову несе відкриття — захоплюючі, а подекуди й шокуючі. Центральним матеріалом випуску є сенсаційне дослідження головного редактора журналу Ігоря Каганця (editor@perehid.org.ua) під загадковою назвою "Четверте пришестя Спасителя". У ньому досліджується феномен виникнення Людини, розкриваються закономірності расотворення, аналізується опис книгою Буття виникнення раси європейських кроманьйонців, осмислюються факти чотирьох безпосередніх втручань Сина Божого в еволюцію людського роду, дається уявлення про розвиток українського біосоціального організму протягом останніх 25 тисяч років і його найближчі цивілізаційно-расові перспективи. Ви дізнаєтесь, що ім'я Адам означає "рудий, русявий", що перші у світі ієрогліфи і протошумерські письмена зафіксовані на плитах святилища "Кам'яна Могила" на Запоріжжі, що первинне розселення індоєвропейців відбулося з Північного Надчорномор'я (і це вже понад 20 років є всесвітньо визнаним науковим фактом), що згадка про першу універсальну систему бойового мистецтва знайдена на півдні України і датується III тис. до Р.Х.. і багато-багато іншого.

Заголовки інших статей цього тематичного випуску: "Лідера не чекають!", "Йван Купала, Крішна-Гопала та Аполлон", "Триглав — священна зброя характерників", "Нацизм і більшовизм", "Більше зброї — менше злочинів", "Ісламізація західної Європи", "Комп'ютерна кінематографія" та інші. За межами України журнал можна придбати через корпорацію "Колос":

2747 S. Grove Street, Arlington, VA 22202, Phone: 703-593-8522, Fax: 703-684-8739
http://www.kolos.com E-mail: kolos@kolos.com

ФІНАНСОВИЙ ЗВІТ ККДУ

за час від 1 січня до 31 грудня 2001 року

	Загальний фонд	Фонд Михайлівського Собору	Фонд М.Сокіл-Рудницької	Фонд Вячеслава Чорновола	Фонд Софії Темницької
Балянс 1-го січня 2001 р.	115,701.47	4,346.81	10,139.08	2,250.06	
Приходи					
Приїзд дітей в Галичину	3,780.00				
Підтримка преси в Україні	26,850.00				
Перевидання Українського Слова	2,450.00				
Видання Золотого Слова	32,683.00				
Видання творів Б. Лепкого	12,472.20				
Вид. соціо-політ. історії України проф.Т. Гунчака	9,000.00				
Допомога студіюючій молоді - стипендії	2,540.00				
Гуманітарна допомога	4,580.00				
Медично-гуманітарна допомога дітям	3,500.00				
Програми УСА/УСА	1,446.97				
Членські вкладки	550.00				
Банкові відсотки	3,688.65	125.72	580.72	124.78	60.85
Загальний фонд	22,149.54		350.00	3,250.00	12,480.00
Разом приходи	241,391.83	4,472.53	11,069.80	5,624.84	12,540.85
Розходи					
Приїзд дітей в Галичину	12,500.00				
Перевидання Українського Слова	34,896.00				
Видання Золотого Слова	47,089.00				
Курси українознавства для учителів і військовиків	22,760.00				
Видання творів Б. Лепкого	12,389.20				
Вид. соціо-політ. історії України проф. Т. Гунчака	9,000.00				
Лекторії з українознавства	1,759.00				
Книжки/електроніка для дому офіцерів-Харкова	805.00				
Придбання відеострічок з історії України	800.00				
Придбання телевізора для Севастополя	486.00				
Компютерна система для Просвіти в Славську	1,100.00				
Фундація Босфор <УСА/УСА>	1,120.00				
Підтримка преси в Україні	26,850.00				
Допомога студіюючій молоді – стипендії	2,540.00				
Гуманітарна допомога	2,000.00				
Підтримка садочків і сиротинців	2,580.00				
Книжки для школи в Карів	500.00				
Допомога дітям в Рудках і Самборі	3,500.00				
Лікування І. Дзюби	5 481.74				
Археологічні розкопи Чернігова	2,000.00				
Ліга Меценатів	1,000.00				
Фонд Вячеслава Чорновола	500.00				
Державний податок в Україні	3,433.00				
Адміністративні видатки	1 103.41				
Ліцензії і вкладки	225.00				
Висилки книжок	209.90				
Оголошення у „Свободі"	375.00				
Перенесення до Фонду С. Темницької	4,965.00				
Разом розходи	201,967.25				
Балянс 31 грудня 2001	**39,424.58**	**4,472.53**	**11,069.80**	**5,624.84**	**12,540.85**

ЗА ЕКЗЕКУТИВУ:

Володимир Воловодюк, голова **Богдан Гайдучок**, скарбник,

ПОВІДОМЛЕННЯ

ЗВИЧАЙНІ РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Української Федеральної Кредитової Кооперативи

„САМОПОМІЧ"

у Філядельфії, Па.

відбудуться

в неділю, 7 квітня 2002 р., о год. 2-ій по пол.

в залі Українського Освітньо-Культурного Центру,
700 Cedar Road, Jenkintown, PA.

Реєстрація членів починається точно о год. 1-ій по пол.

Прохання до членів: обов'язково принести членстку книжечку.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ
ВІДСОТКИ НА ПЕНСІЙНІ ГРАМОТИ
ВІД 1 ЖОВТНЯ 2001 р.

Одноразові і гнучкі пенсійні пляни Відсотки в першому році – нові аплікації (відсотки ґарантовані на один рік)	**6.00%**
Одноразові і гнучкі пенсійні пляни (ІСНУЮЧИХ ГРАМОТ) $100,000.00 або більше	**5.50%**
$50,000.00 – $99,999.99	**5.25%**
$100.00 – $49,999.99	**5.00%**
Гнучка 10 пенсійна грамота (в другому році)	**5.25%**

Не ризикуйте своїми пенсійними фондами. Біржа іде в гору і в долину, але Ваші пенсійні фонди повинні бути забезпечені проти таких змін. Пенсійні грамоти УНС запевняють Вам постійний зріст.

За інформаціями про наші пенсійні пляни телефонуйте безкоштовно на:

1-800 253-9862 дод. 3013

e-mail Sales@unamember.com

ПОВІДОМЛЕННЯ
для членів 269-го Відділу УНС

З днем 1-го квітня 2002 року обов'язки секретаря 269-го Відділу перебирає новий секретар:

ВОЛОДИМИР КАПЛУН

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mr. Vladimir Kaploun
100 Montgomery St., Apt.18M
Jersey City, NJ 07302
(201) 432-7357

ПОВІДОМЛЕННЯ
для членів 15-го Відділу УНС

З днем 1-го квітня 2002 року обов'язки секретаря 15-го Відділу перебирає новий секретар:

МАРІЯ ЛІЩАК

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mrs. Maria V. Lischak
1900 S. Eads St., # 604
Arlington, VA 22202
(703) 271-9672

ЗМІНА АДРЕСИ

❑ **„Свобода"** ❑ **„The Ukrainian Weekly"**

СТАРА АДРЕСА:

Число Відділу (якщо член УНС) ....

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

НОВА АДРЕСА:

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

Зголошення присилати до:
Svoboda/The Ukrainian Weekly
P.O.Box 280, Parsippany, NJ 07054

На зміну адреси проситься долучити $1.00
ПЕРЕВЕДЕННЯ ЗМІНИ АДРЕСИ ТРИВАЄ 1-2 ТИЖНІ

УВАГА! УВАГА! УВАГА!

СЕКРЕТАРІ ВІДДІЛІВ ТА ОРГАНІЗАТОРИ УНСОЮЗУ

УНСоюз проголошує передконвенційну організаційну кампанію, від січня 2002 р. до 30 квітня 2002 р. Запрошуємо всіх секретарів, організаторів, радних, членів, та вибраних делеґатів на 35-ту Конвенцію взяти участь в цій кампанії.

ПЕРША НАГОРОДА: 500 дол. купон на подорож в Україну (Dunwoodie Travel Agency) або 500 дол. пенсійна грамота в УНСоюзі (UNA Annuity Policy).

Вимагається 15 нових членів з мінімальною річною вкладкою на суму 2,000 дол.

ДРУГА НАГОРОДА: 300 дол. пенсійна грамота в УНСоюзі (UNA Annuity Policy for $300)

Вимагається 10 нових членів з мінімальною річною вкладкою на суму $1,500 дол.

ТРЕТЯ НАГОРОДА: 100 дол.

Вимагається 5 нових членів з мінімальною річною вкладкою на суму $1,000 дол.

* Кляса Т-23 не зараховується до передконвенційної кампанії.

ПАМ'ЯТІ

СВЯТОСЛАВА ДОБРОВОЛЬСЬКОГО

Сумна вістка розійшлася по дітройтській метрополії, що 17 січня 2002 року, в ранніх годинах, відійшов у Вічність Святослав Добровольський, мешканець „Діброви" біля Брайтону, в Дітройті .

Святослав народився 12 червня 1923 року в Ченстохові, у Польщі. Згодом його батьки переїхали до Коломиї в Галичині, де Святослав одержав середню освіту. До 1944 року працював як майстер з ремонту радіоприймачів та кіномеханіком в Косові. Під час Другої світової війни він переїхав до Відня, а опісля до Мюнхену, де студіював архітектуру. В 1948 році виїхав до далекої Австралії і там відкрив архітектурне бюро. Включився в українське життя Сиднею. Під час перебування в Сиднею намалював перший на цьому континенті портрет Тараса Шевченка для відзначення шевченківських роковин. Відбитки цього портрету подарував багатьом школам, народним домам і чисельним організаціям в Австралії, Америці і Україні. За його проєктом збудовано Українську Православну Церкву і Народний Дім в Сиднеї.

У 1966 році він переїхав до Дітройту і одружився з учителькою музики Лідою Терлецькою. Вони рішили започаткувати своє родинне життя на нашій чудовій „Діброві", де збудували свій дім. Вони стали першими постійними мешканцями „Діброви", а покійний Святослав кількакратно очолював асоціяцію жителів „Діброви". Через довший час працював у компанії Форда.

Святослав любив природу, рідний край, а особливо Карпати, і його мрією було відвідати рідні сторони. Вперше Святослав і Ліда Добровольські вибралися в далеку дорогу в Україну в 1970 році. Пізніше вони відвідували Україну ще десять разів і там помагали родині і друзям. Святослав запроєктував Народний дім в Косові і будинок коло церкви Різдва Івана Хрестителя. Подарував дуже цінні книги ККПЛМ ім. В. Касіяна, музичну апаратуру для ЦДТ. З його фінансовою допомогою надруковано у Вижниці, в 2000 році, книжку П. Іванюка „Вечорниці – Чарівниці". Оригінал портрету Т. Шевченка і дві його копії подарував Музеєві Українського Мистецтва у Львові.

Святослав любив мистецтво, малював картини з українською тематикою, а його кераміка є незвичайно дбайливо виконана. Був великим любителем „Діброви" і проєктував чисельні уліпшення, а також фізично помагав у виконанні цих проєктів. Любив молодь і часто помагав на пластовій оселі „Зелений Яр".

Недуга серця поволі підкошувала його сили, аж вже і сил не стало боротись. Здавалось, що жадоба до життя і охота помагати рідним в Україні переможе, але слабе серце не видержало і перестало битися.

„Тишина у кімнаті моїй"
Я дивлюсь із-за опущених вій
Як цвіте за вікном далина
У кімнаті моїй самота
І душа як ставок золотий
Тільки споминів хвилі по ній
(написав В. Сосюра).

В смутку залишив дружину Ліду, дальшу родину і друзів.

Дружині Ліді складаємо щирі співчуття,
а молитви засилаємо перед престіл Всевишнього, щоб дав
їй здоров'я, сили у цьому великому горі і мав у своїй опіці.

СТЕФАНІЯ КОРОЛЬ

Ділимося сумною вісткою з родиною і друзями, що в Нью-Йорку, 25 березня 2002 р. відійшла у вічність наша дорога МАМА

бл. п.

МАРІЯ ПРИШЛЯК

з дому ГОРБОВА

ПАНАХИДА була відправлена в четвер, 28 березня 2002 р., в похоронному заведенні Петра Яреми в Нью-Йорку.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ в п'ятницю, 29 березня, о год. 9:30 ранку в церкві св. Юра, а відтак о год. 12:15 по пол. на цвинтарі св. Духа в Гемптонбургу, Н.Й.

Залишаються в глибокому смутку:

син	– ІГОР
донька	– МАРІЯ ОЛЬГА
братова	– МАРІЯ ГОРБОВА з дітьми в Україні
двоюрідні сестри	– АННА ОСТАШЕВСЬКА з мужем МИХАЙЛОМ
	– ЛЮБА ШТЕНДЕРА з мужем ЄВГЕНОМ і родиною в Канаді
стрийна	– МАРІЯ ГОРБОВА з родиною в Польщі
кузин	– НЕСТОР КРАЄВСЬКИЙ з дружиною БОГДАННОЮ і родиною
племінники	– ВІРА, ЯРА і БОГДАН ЗУБАЛЬСЬКІ
	– НАТАЛКА ЮНКО з родиною і МАРІЙКА ГАФФНІ з родиною.

Вічна Її пам'ять!

БРАТСТВО КОЛИШНІХ ВОЯКІВ 1-ої УКРАЇНСЬКОЇ ДИВІЗІЇ
УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ АРМІЇ,
СТАНИЦЯ В ДІТРОЙТІ, МИШ.

Ділимося сумною вісткою з членством і українською громадою, що в середу, 6 лютого 2002 р., відійшов у вічність довголітній член Управи станиці,

бл. п.

ІВАН СЛИВКА

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 11 лютого 2002 р. в церкві св. Йосафата, а опісля на цвинтарі Воскресіння у Монт Клеменс.

Горем опечаленій родині складаємо наше щире співчуття.

УПРАВА СТАНИЦІ

Ділимося сумною вісткою, що 12 березня відійшов у вічність на 66-му році життя

бл. п.

ОЛЕКСАНДЕР КУЛИНИЧ

нар. 24 серпня 1936 р. в Ново-Кам'янці, повіт Рава-Руська, Україна.

Похоронений з церкви Пресвятої Трійці в Жовкві.

У смутку залишені:

дружина	– ІВАННА
сини	– ОЛЕГ, ЮРІЙ і МИРОН
брати	– МИРОСЛАВ і ЗЕНОВІЯ
	– БОРИС з родиною
сестри	– ІРИНА
	– ЛІДІЯ і МАР'ЯН з родиною

ближча і дальша родина в Україні, Америці і Канаді.

Вічна Йому пам'ять!

ПОДЯКА

В наслідок катастрофальної трагедії 11 вересня 2001 р. Світового Торговельного Центру в Нью-Йорку двох 110 поверхових веж, де загинуло тисячі невинних жертв, а між ними на 56-му році життерадісного життя, наш невіджалуваний СИН, МУЖ, БАТЬКО, БРАТ, КУЗИН

бл. п.

ОЛЕГ
ВЕНҐЕРЧУК-ЧОРНИЙ

Щиросердечна подяка всім Приятелям, особливо Мирославові і Надії Шміґлям, що в сам день невимовного горя особисто своїми ласкавими розрадами улагіднювали той необмежений біль. Пані Галі Оберишин за харчування нас в ті перші дні, де ми постійно слідкуючи за подіями на місці трагедії, не відступали.

Щиросердечна подяка пані Роні Лозинській, що відразу зголосила незнайденого Олега і пошук по всіх збірних пунктах шпиталів і загинутих. Також родичеві Ігореві Німому і братові Олега – Остапові за постійний пошук.

Щиросердечна подяка о. пароховi Лаврентієві за кількаразові символічні похоронні обрядові відправи і прощальні зворушливі проповіді.

Також сердечно вдячна зятеві Миколі Андреадісові за виголошення нарису покійного Олега, та що дійсно почувався його братом, не тільки швагром.

Щиросердечна подяка всій родині, що з'їхалися із Канади і всіх штатів Америки, деякі з родинами, попрощати всіми улюбленого Олега у його засвіти.

Щиросердечна подяка всім приятелям і знайомим із цілої Америки, Канади і всіх континентів у світі, а особливо із України за щирі співчуття і ласкаві слова розради, а головно за пожертви на обрядові Богослужби і молитви за спокій Олегової душі та за нашу витривалість.

Особлива подяка моїй сестрінці Ґалі і Богданові Німим з Івано-Франківська, що замовили похоронні відправи по кузинові Олегові в Солотвині, де живе багато нашої рідні яку відправляв о. Декан Богдан Івахнюк.

Щиросердечна подяка моїм подругам ОЧСУ за вияв їх переживань з нами, а особливо нашій почесній голові пані Марії Лозинській, що на тризні також занялася збіркою так і теперішній голові п. Людмилі Костик.

Сердечна подяка американським приятелям за їх участь і щедрі пожертви.

Щиросердечна подяка директорові телевізійної і радійової програми Романові Мариновичеві за добровільну присвяту відзначення трагічної смерти Олега Венгерчука-Чорного у 40-ий день.

Сердечна подяка всім хто помагав нам чим-небудь у нашому невимовному горі. Нехай Господь Бог винагородить Вас всіх згаданих своїми щедрими ласками за все те, та береже від всього злого, а Мати Божа захороняє Вас своїм Св. Омофором.

<u>НА СЛУЖБИ БОЖІ зложили:</u>

	50 дол.	Леся Гой,
		Мирослава Федак, родина Кросон;
по	100	Замість Червоного Хреста безпосередньо доручили для дружини і дочки – Текля Гнатишин, Вася Гординська.

Збірка 6 жовтня 2001 р.

В ПАМ'ЯТЬ СВ. П. ОЛЕГА ВЕНГЕРЧУКА, ПЛАСТУНА, ЩО ЗАГИНУВ ТРАГІЧНО 11 ВЕРЕСНЯ 2001 Р. У „ВОРЛД ТРЕЙД СЕНТЕР"

<u>НА УКРАЇНСЬКУ КАТОЛИЦЬКУ ПАТРІЯРХАЛЬНУ КАТЕДРУ В КИЄВІ.</u>
<u>Збірщиця п. Марія Лозинська.</u>

по	1,000 дол.	Стефанія Чорна-Досінчук, Ольга Нагірна, Канада;
	500	Harold and Sylvia Parmelee;
	300	Володимир і Анна Стахів, Канада;
по	200	Микола і Ірена Андреадіс, Юло і Людка Капала, Канада, Відділ ОЖ ОЧСУ ім. Уляни Целевич Стецюк;
	175	Ігор Німий;
по	100	Роман і Ірена Бадяк, Славко і Мирося Стахів, Марія Котлярчук;
по	50	Донна Чехович, Доня Магаль, Іван і Ніна Куйдич, Юрій Левицький, Алевтина Іващишин;
	70	Марія Більчак, Канада;
	30	Марія Лозинська;
по	25	Людмила Костик, Lynda Feld;
по	20	Анна Кульчицька, Ольга Коцур, Канада;
по	15	Мирослава Дякун, Марія Коваль.

Разом 4,345 дол.

<u>НА ПЛАСТ В УКРАЇНІ зложили:</u>

	200 дол.	Стефан і Володимира Сливоцькі;
по	100	Ірена і Микола Андреадіс, Оксана і Андреа Венгерчук, Остап Венгерчук, Богданна Волянська-Промінь в Америці, Стефанія Чорна-Досінчук, Валентина Кузьмич, Роман і Надя Літепло, Ростислав і Галя Мілянич в Америці;
по	50	Віра Березовська, Роман Никифорук, Богданна Титла;
по	25	О. Редько, Донна Чехович.

Разом 1,200 дол.

Родина Олега Венгерчука складає сердечну подяку за участь в обрядових Богослужбах, за співчуття та за щедрі пожертви усім жертводавцям.

Мама	– СТЕФАНІЯ ЧОРНА-ДОСІНЧУК
дружина	– ОКСАНА ВЕНҐЕРЧУК
дочка	– АНДРЕА ВЕНҐЕРЧУК
брат	– ОСТАП ВЕНҐЕРЧУК
сестра	– ІРЕНА і МИКОЛА АНДРЕАДІС
сестра	– ЛІДІЯ і ПЕТРО МАТІЯШЕК

Григорій і Теодозія Стельмах

Остап Захараків

Нестор Стельмах

В пам'ять моїх найдорожчих

МУЖА – ОСТАПА,

БАТЬКІВ – ГРИГОРІЯ, Хор. УСС-ів і

ТЕОДОЗІЇ, Головної Секр. Суду Вільної України – Вишнівчик 1918-19рр. та

БРАТА – НЕСТОРА, Старшини УПА липень 1924 - †1958

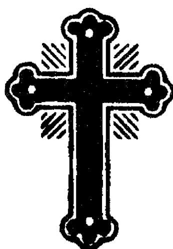
СТЕЛЬМАХІВ

Зложила 1,000 (одну тисячу дол.) на піддержку преси у Караганді, Казахстан на руки Впр. о. Василя Говера, через Централю УККА в Нью-Йорку

ІРИНА ЗАХАРКІВ

„Квіти України“
Ірина Захарків, 1975

З невимовним болем повідомляємо родину, приятелів і знайомих, що в суботу, 23 березня 2002 р., після довгої та тяжкої недуги, відійшов у вічність мій найбільш улюблений МУЖ і наш найдорожчий БРАТ і ВУЙКО

сл. п.

дипл. інж.

ОСТАП БАЛАБАН

нар. 3 травня 1918 р. в Тернопільщині, Галичина.

Залишив у глибокому смутку:
дружину – **УРСУЛЮ**
братів – **ВОЛОДИМИРА з дружиною ГАЛИНОЮ**
– **ЯРОСЛАВА з дружиною АНАСТАЗІЄЮ і їхніми дітьми ЛІСОЮ з мужем ДЖАНОМ ВЕСТОН і внучками та сином МИХАЙЛОМ**
– **БОГДАНА з дружиною ГАЛИНОЮ**
та дальшу родину в Америці, Україні і в Німеччині.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ і СЛУЖБА БОЖА відбулися в середу, 27 березня 2002 р. в українській католицькій церкві св. Архангела Михаїла в Йонкерсі, Н.Й., звідки тіло Покійного перевезено на український цвинтар св. Духа в Гемптонбурзі, Н.Й.

Вічна Йому пам'ять!

У глибокому смутку повідомляємо, що 23 березня 2002 р. у Фейрфакс Стейшен, стейту Вірджінії, США, відійшла у вічність наша найдорожча МАМА, БАБУСЯ, ПРАБАБУСЯ, СЕСТРА і ТЕТА

бл. п.

маґістер

МАРІЯ СОДОЛЬ-ЗІЛИНСЬКА

з дому СТЕФАНЮК

нар. 21 вересня 1906 р. в Кристинополі, Галичина.

ПАНАХИДА і ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 28 березня 2002 р. в українській католицькій церкві св. Івана у Виппані, Ню Джерзі, а опісля на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурзі, Н.Й.

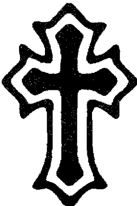
У смутку залишилися:

доньки	– ОЛЕСЯ СТАХІВ з мужем ЗЕНОНОМ
	– НАТАЛІЯ ДЗЯДІВ з мужем ЮРІЄМ
син	– ПЕТРО СОДОЛЬ-ЗІЛИНСЬКИЙ з дружиною НІЛЕЮ
сестри	– НАТАЛІЯ КОВАЛЬ
	– ЯРОСЛАВА БАРУСЕВИЧ
брат	– РОМАН СТЕФАНЮК з дружиною КЛАВДІЄЮ
внуки	– ХРИСТИНА ВАН-САЙС з мужем ДЕЙВИДОМ
	– ДАНИЛО ДЗЯДІВ з дружиною ОКСАНОЮ
	– СТЕФАНІЯ РЕШИТНЯК з мужем ПЕТРОМ
	– НАТАЛІЯ СТАХІВ
	– ПЕТРО Г. СОДОЛЬ
правнуки	– ТАРАС, ГРИГОР, ЗЕНОВІЯ і АНАСТАЗІЯ ВАН-САЙС
	– КАЛИНА і ЛІЛІЯНА ДЗЯДІВ
	– ЗОРЯНА і АЛЕКСАНДРА РЕШИТНЯК
братанки	– КЛАВДІЯ КОНРАД з мужем КАРЕЛЬ і родиною
	– ОЛЕСЬ СТЕФАНЮК
	– РОМАН СТЕФАНЮК
сестрінки	– ЮРІЙ КОВАЛЬ з дружиною ІРЕНОЮ і родиною
	– БОГДАН МАРКУСЬ з дружиною ЕВОЮ і родиною
	– ТАРАС МАРКУСЬ з дружиною ХРИСТИНОЮ і родиною
	– РОМАНА ПИЛИП з мужем ВОЛОДИМИРОМ і родиною

та ближча і дальша родина в Америці та Україні.

Вічна Її пам'ять!

Замість квітів просимо складати пожертви на Children of Chornobyl Relief Fund.

Ділимося сумною вісткою, що у вівторок, 26 березня 2002 р.
несподівано відійшов у вічність наш найдорожчий
МУЖ, ТАТО, ДІДУСЬ і БРАТ

бл. п.
РУДОЛЬФ МАНДЗІЙ

нар. 9 квітня 1918 р.
в Рибниках, Бережанського повіту, Україна.

ПАНАХИДА відбулася 28 березня 2002 р., в похоронному заведенні Петра Яреми в Нью-Йорку.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ в церкві св. Юра в Нью-Йорку, в п'ятницю, 29 березня о год. 11-ій ранку, а відтак на цвинтарі св. Духа в Гемптонбургу, Н.Й.

У смутку залишилися:
дружина – АНА
донька – МАРІЯ МИРОСЛАВА з чоловіком ЛЕВОМ ВОЛЯНСЬКИМ
сини – ОРЕСТ з дружиною КАТРИН
– НЕСТОР
– АДРІЯН
внуки – ОЛЕГ, СТЕФАН, ЛЕВ, ІВАН ВОЛЯНСЬКІ
– ХРИСТІЯН, ЮЛІЯН і АДАМ МАНДЗІЇ
сестра – МАРІЯ ВУЛЧИН у Львові
та ближча і дальша родина.

Вічна Йому пам'ять!

З невимовним жалем і смутком повідомляємо родину, приятелів і знайомих, що в четвер, 21 березня 2002 р. відійшов у вічність наш найдорожчий ЧОЛОВІК, ТАТО, ДІДУСЬ, БРАТ і ШВАГЕР

бл. п.
БОРИС ПРОЦЮК

нар. 1 травня 1921 р. в м. Вишнивець, Волинь, Україна.

Основоположник, довголітній голова і член управи української православної церкви св. Тройці в Ірвінгтоні, член Проводу ООЧСУ, УККА, СУМА і Українського Народного Дому в Ірвінгтоні.

ПАНАХИДА відбулася 24 березня, о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Lytwyn & Lytwyn в Union, NJ.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ в понеділок, 25 березня, о год. 9:30 ранку в українській православній церкві св. Тройці в Ірвінгтоні, а відтак на цвинтар св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Залишені у глибокому смутку:
дружина – ГАНЯ
дочки – МАРІЯ БОКАЛО з чоловіком МИРОНОМ і донею ТАЇСОЮ
– ЛЮБА ГУМЕНЮК з чоловіком ЮРКОМ і сином ДАМ'ЯНОМ
сини – ПЕТРО з дружиною ХРИСТИНОЮ і сином МИКОЛОЮ
– МИХАЙЛО з дружиною ДЖАНІС і донечкамми ГРЕЙС і ДАНІЄЛ
сестри – ДУНЯ БОРЕЙКО з родиною в Україні
– МАРІЯ з родиною в Україні
брат – МИКОЛА з родиною в Сибірі
швагерка – КАТРУСЯ МАЦЬКІВ з родиною в Україні
та ближча і дальша родина в Америці, Канаді, Аргентині і в Україні.

Вічна Йому пам'ять!

В пам'ять покійного Бориса родина просить складати пожертви на проєкт створення Історико-Наукового комплексу при українській православній церкві св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашої найдорожчої і незабутньої

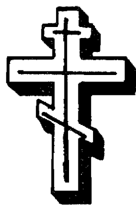
бл. п.
ЕВСТАХІЇ МІЛЯНИЧ

будуть відправлені
СЛУЖБИ БОЖІ та ПАНАХИДИ
в четвер, 4 квітня 2002 р.

в церкві св. Юра, в Нью-Йорку;
в церкві св. Івана Хрестителя, в Нюарку;
в соборі Входу в Храм Пресвятої Богородиці, в Норт Порті, Фла.;
в церкві свв. Петра і Павла, в Стрию, Україна;
в соборі св. Юра, у Львові, Україна.

Ласкаво просимо злучитися з нами молитвами в цей день.

РОДИНА

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями та знайомими, що з волі Всевишнього в п'ятницю, 1 березня 2002 р. відійшла від нас у вічність в Мадізон Меморіял госпіталі в Нью-Джерзі

бл. п.
ГАЛИНА ЯРОШ
з дому ГРИГОРОВИЧ

нар. 2 лютого 1918 р. в Чернівцях, на Буковині, Україна.

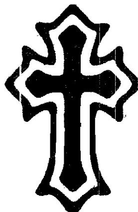
Вдова по бл. п. інж. Григорієві Ярошові. Покійна була довший час медсестрою в Белв'ю госпіталі в Нью-Йорку та належала до сестрицтва Парафії Всіх Святих в Нью-Йорку.

Настоятель української православної церкви Всіх Святих в Нью-Йорку о. Андрій Кулик відправив Молебень по покійній Галині Ярош в похоронному заведенні Петра Яреми в Нью-Йорку та коротку похоронну відправу у Woodlawn Cemetery в Нью-Йорку.

Горем прибиті:
кузини – д-р ВІКТОР ГРИГОРОВИЧ
– ПЕТРО ГРИГОРОВИЧ
– МИКОЛА ГРИГОРОВИЧ
– ЮРКО ҐРЕҐОР ГРИГОРОВИЧ
– АПОЛОН ГРИГОРОВИЧ
– ІГОР ГРИГОРОВИЧ
– АНДРІЙ ГРИГОРОВИЧ
та близька і далека родина в Америці та в Україні.

Вічна Їй пам'ять!

З невимовним жалем ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями та знайомими, що з волі Всевишнього, в суботу, 23 березня 2002 р., відійшов у вічність, на 88-му році життя, наш дорогий і незабутній
БРАТ, ШВАГЕР, СТРИЙКО і СТРИЙКО-ДІДО

бл. п.
МИРОН БАРАНЕЦЬКИЙ

кол. ревізор Ревізійного Союзу Українських Кооператив у Львові, кол. фінансовий референт Союзу Українців Католиків „Провидіння" у Філядельфії і кол. керівник канцелярії ЗУАДК-у у Філядельфії.

ПАНАХИДА відбулася 25 березня 2002 р. о год. 6-ій веч. в похоронному заведенні Насевича, 109 East Tabor Rd., Philadelphia, PA.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ 26 березня, о год.10-ій ранку в церкві св. Йосафата в дільниці Франфорд у Філядельфії, а згодом на цвинтарі св. Марії у Факс Чейсі.

У глибокому смутку:
брат – ВОЛОДИМИР з дружиною ХРИСТИНОЮ
братанки – МИКОЛА з дружиною ХРИСТИНОЮ і донями МИКОЛАЄЮ НИНКА з мужем МАРКОМ, і ЛАРИСОЮ
– АДРІЯН з дружиною ОЛЕКСАНДРОЮ та дітьми ХРИСТЕЮ, ВІКТОРІЄЮ і АНДРІЄМ
та ближча і дальша родина в США і в Україні.

Вічна Йому пам'ять!

Як хтось бажав би вшанувати пам'ять бл. п. Мирона, просимо ласкаво, замість квітів, складати пожертви на Культурно-Освітній Центр у Філядельфії або Фундацію Приятелів Енциклопедії України.

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040

